

וטהר לבנו

חידושים וחיזוקים

לג' בעומר

לעילוי נשמת: יוסף יצחק בן רוזט זהרי שתחיה
ולהצלחת משפחת הרב שלמה בן חמו
ברוחניות ובגשמיות בזכות רבי שמעון בר יוחאי
.....
ולעילוי נשמת: ר' אלימלך בן יצחק קליין ז"ל

ד"ר אהרן פישל גאון אב"ד זצ"ל
הוא אב"ד הגדול והמפורסם ביותר
במדינת ישראל
בבית המדרש הגדול
בירושלים

< העלו מכולק חינם – בשמחה מיועד לקחת לבית ללא תשלום >

זכה נא והשתתף בהדפסת מהדורה חדשה של ספרי "וטהר לבנו"
שמרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל העיד
הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"וטהר לבנו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבנו לאהבה וליראה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

וטהר לבנו - 6 כרכים לחיזוק וזיכוי הרבים
לתרומה והנצחות, ולדמי קדימה כ 150 ₪ לסט, אנא פנו :

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

אני מאמין שכל שבוע שהדפסת הספר מתעכב זה משמים,
ובנתיים בס"ד נוספים חידושים לספרים, אבל תפילתי שכבר שאזכה להדפיסם ולחלקם בישראל.

וטהר לבנו - לג' בעומר

רמז ל"ג בעומר מן התורה

מטומאה ובעצם מלשון הרע שזה עיקר פרשת תזריע ומצורע!!!

זכור שקיים הבדל, שבימי פרשת תזריע שם ה' 7 ימים הם נפרדים מ' 33 יום, וביחד זה 40 ימים לזכר, ואילו 7 ימים של פסח זה חלק מלג' בעומר, אבל בכל זאת יש כאן 2 עבודות ה' שונות **עבודת הפסח** ולג' זה **עבודת העומר**.

לגדול בניסים – רבי עקיבא ואשתו רחל עם העני והקש, ורשב"י ובנו במערה

כך בכל זאת בנס הוא יכול את כולם??? וכי מה מטרת נס זה??

ומתוך החתם סופר שהמטרה כאן הייתה שיתרגלו להסתפק במועט!! ושלא יאמר אדם צר לי המקום, שיראה, הנה אפילו מקום צר מספיק לכולם, ויהיה מספיק לו אפילו קב חרובים ולא יבקש מותרות. וייתכן שלכן עמדו צופים והנס הבולט היה שמשתחוים רווחים, כי יש לחנך לצפיפות והסתפקות.

ונראה להוסיף, שעם ישראל זכה לנס שמועט מחזיק את המרובה, בזכות שהם לא התווכחו עם משה, בטענה: **רבינו משה, אולי כדאי להתאסף במקום גדול??**

אלא בתמימות באו, למרות הידיעה שהמקום צר. וגם כשראו עם רב וציבור ענק שמילא את פתח אוהל מועד ואת החצר, לא אמרו לעצמם נעמוד בחוץ מהצד, כי לא שווה לנסות להיכנס שהרי ממילא המקום מפוצץ באנשים, אלא נכנסו באמונה שיהיה טוב, ואכן קרה נס והיה טוב.

וזה כמו הנס של בתיה בת פרעה, שהושיטה יד להציל את משה מהיאור למרות שהיה מרחק עצום, אבל באמונה עשתה מה שיכלה אפי' שאין כאן היגיון, כי במקום שנגמר ההיגיון מתחילה האמונה, ובכוח האמונה קרה נס והתארכה ידה.

אבל כאמור יש כאן נקודה נוספת, שלמרות הנס שמועט מחזיק את המרובה, בכל זאת היו "עומדים צופים", שבורא עולם עושה ניסים לאוהביו הצדיקים, אבל ניסים מיוחדים!!! שבהם יצליחו לחיות אבל בחיי לחץ!!! כי עבודת השם מתוך קושי וייסורים אין ערוך לה.

לכן, מורי ורבותי: בזמנינו שהמחיה יקרה מאוד, עלינו לחיות בצמצום!! אבל גם לחיות בצמצום בזמנינו מאוד לא קל מכמה בחינות, וצריך רחמי שמים מרובים, אז קדימה נרבה בתפילה לפני אבינו שבשמים, אבל זכור נזכור שגם אם התפללנו רבות מעומק הלב, "לא תמיד עפים יהלומים", לפעמים "אליהו עוד בא לבקש" ממך "כמו הקש שביקש מרבי עקיבא".

זכרו, יש ניסים, אבל לא תמיד זה נס לעשירות, לפעמים זה נס שנוכל להמשיך לחיות בצמצום ולא לקרוס חלילה, לא קל להגיד זאת, בפרט אם החובות מעיקים ולוחצים מאוד, אבל אנחנו בניים למקום שהוא ישלח לנו ישועת השם, "היד השם תקצר"!! אז קוה אל ה' חזק ויאמץ ליבך, ושוב קוה אל ה', וישועת השם כהרף עין אמן ואמן.

בר יוחאי "עצי שיטים עומדים – לימודי ה' הם לומדים" – 24 אלף תלמידי רבי עקיבא

יש לתמוה מה ראה יעקב אבינו להכין למשכן דווקא עצי שיטים, הרי תכלת ואבני שהם ומילואים ושמן למאור גם קשה להשיגם במקום ישוב, וכל שכן במדבר?? וגם מה זכו עצי שיטים ומה מיוחד בהם שמהם נעשו הארון והשולחן ועוד כלים רבים ואף קרשי המשכן??

ומה המשמעות "עצי שיטים - עומדים"?? והנה הגמרא יומא ע"ב אומרת שלא תאמר **אבד סברן בטל סכוין**, תלמוד לומר: "עצי שיטים עומדים" שעומדים לעולם ולעולמי

אולי רמז קל יש בתורה ללג' בעומר – שבפרשת תזריע כתוב שלאחר 7 ימים יש לג' ימים שתשב בדמי טהרה.

וייתכן שזה רמז עבורנו, שיש לנו חג פסח שיש לנו בה עבודה של 7 ימים לסלק טומאת מצרים ולהתקדש, ולאחר מכן יש לנו לג' בעומר, שעלינו להגיע לליג בעומר בניקיון

דבר מדהים מצאנו וראינו אצל רבי עקיבא בתחילת דרכו עם רחל, וכפי שהגמרא נזדים נ' מספרת שהם חיו בעניות עצומה, ורחל בת העשירים היה קשה לה מאוד חיי הצער.

לכן שלח להם ריבונו של עולם את אליהו הנביא בדמות אדם עני, וביקש מהם קצת קש עבור אשתו שילדה, שיוכלו להכין מתרומת הקש עריסה לתינוק. כמובן רבי עקיבא הביא להם קש, כי **קש היה לו בשפע**, וכפי שאנשים אומרים "הוא אכל קש"!!! ורבי עקיבא מעודד את אשתו, הנה לך רחל, יש עניים ומסכנים הרבה יותר מאתנו, אנחנו לא בתחתית!!

ולכאורה הדבר לא מובן, שמדוע אליהו הנביא לא בא עם צ'ק שמן לפתור להם את הבעיות?? שהרי אם כבר אליהו הנביא מגיע שיביא יהלומים???

וכן אצל רבי שמעון בר יוחאי במערה, נעשה נס וצמח להם עץ חרובים ונפתח להם מעיין, ולכאורה אם כבר יש נס, שיגדל להם אוכל של בני אדם, ולא נס לאכול חרובים שזה בעיקרו מאכל בהמה???

אלא יש כאן יסוד עצום, שבורא עולם עושה ניסים לאוהביו הצדיקים, אבל ניסים מיוחדים שבהם יצליחו לחיות אבל בחיי לחץ, כי עבודת השם מתוך קושי וייסורים אין ערוך לה, כי ככה גדלים, "היזהרו מבני עניים שמהם תצא תורה".

ורעיון זה מצאנו גם על הפסוק "ואת כל העדה הקהל אל פתח אוהל מועד" ויקרא ח'ג' וכתב רש"י "שהיה מועט מחזיק המרובה".

ושואל החתם סופר בשביל מה הקב"ה צווה להקהילם במקום צר "בפתח אוהל מועד" שלמרות המקום הצר כל

על הפסוק הכתוב בפרשת תרומה שתרמו למשכן "עצי שיטים", שאל רש"י מאין היו להם במדבר עצי שיטים??

כתב רש"י: "עצי שיטים", שואל רש"י מאין היו להם במדבר עצי שיטים?? **ותירץ** בשם **מדרש רבי תנחומא** שיעקב אבינו צפה ברוח הקודש שעתידיים ישראל לבנות משכן במדבר ולכן יעקב אבינו הביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים.

וטהר לבנו - לג' בעומר

כאן נראה לבאר על פי המזמור "בר יוחאי עצי שיטים עומדים", שהנה גם חבריו של רבי שמעון - תלמידי רבי עקיבא היו 24 אלף שמתו, וזה מתקשר ומתחבר 24 אלף שמתו בשיטים, וכפי שכתב הרמ"ע מפאנו "גלגולי נשמות" אות כ', ש 24 אלף תלמידי רבי עקיבא הם גלגולם של 24 אלף משבט שמעון.

ולפי זה מתבאר המשך מזמור "בר יוחאי", כי הנה ה-24 אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו כעונש, היה זה כי לא נהגו כבוד בחבריהם, ואם כן גם תורתם פגומה לכאורה, כי היה חסר בהם את הכלל גדול בתורה שאמר רבי עקיבא רבם: "ואהבת לרעך כמותך- זה כלל גדול בתורה", ולפי זה לא היה צריך שתורתם תתקיים.

ובכל זאת תלמודם לא בטל, וזה "לימודי השם הם לומדים", שייתכן שכאן פעל הכוח של העצי שיטים שמתקן לעולם ולנצח - ותיקן את תלמודם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא,

וייתכן שלכן בא רבי שמעון בר יוחאי ואמר שיש לו כוח לפטור את כל העולם מאז קיומו סוכה מ"ה ב', ולכאורה לא מובן בשביל מה הוא אומר זאת?? וכי להתפאר הוא בא??

אלא לרבי שמעון בר יוחאי כאב מאוד, על תורתם של חבריו - 24 אלף תלמידי חכמים, והרי רבו רבי עקיבא לימדו ש"ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", וזה אולי הכוונה במזמור במילים "הלא המה יורד מוריך", וכאב לו מאוד איך יוכל לגדול בתורה כאשר 24 אלף חבריו מתו ואין כוח לתורתם??

ולכן הוא השתמש בכוח של העצי שיטים של יעקב, "אור מופלא אור היקוד הם יוקדים" הם שזכותם יוקדת ועומדת לעד, ואמר קל וחומר: הרי יש לי כוח לפטור את כל העולם לפחות אני אעזור לתורת חבריי שמתו, ואולי רשב"י השתמש להגנתם בכוח הטענה הבאה.

שאם העצי שיטים עוזרים לכפר על חטא של 24 אלף שחטאו בזנות, כל שכן שיכפרו על תורתם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא, שהרי הם עומדים לעד.

ללמדנו, שלעולם אין להתיימש מהתחזקות, וגם אם נראה שכל ההתחזקות קרסה והלכה כאילו לא הייתה וכל העמל היה לחינם, דע לך שזה ממש לא מחייב, כי לפעמים זה חלק ממהלך גדול יותר ולמרות הנפילה הגדולה החיזוק היה שווה, כי בכוח החיזוק אתה תתגבר ותצליח שוב לתקן גם את הנפילה האחרונה מלבד הנפילות הקודמות, וגם בסך הכל הנפילה האחרונה עדיין יש בה צד של התקדמות מול הנפילות שלפני החיזוק כי אז חיית בלי חשבון ונפלת בלי חשבון, עד כדי כך שאפילו לא הרגשת בעבר את גודל הנפילות כפי שאתה חש אחרי החיזוק, לכן נפלת קום והתגבר כארי על חיך ממש ממש!!

ציפוי הקרשים

כוחו של רבי שמעון בר יוחאי

וייתכן שכמו שכביכול רשב"י הליבש זהב על תורתם של חבריו, שזה דבר חיזוני, דהיינו שעל ידי הכוח של עצי שיטים, הליבש ותיקן את תורתם, וכאמור קודם בביאור "עצי שיטים עומדים" שבכוחם לכפר ולתקן לעולם, אבל צריך כוח של צדיק שידע לנצל ולהשתמש בזכות הזו, כפי שרבי שמעון בר יוחאי ידע וניצל את הזכות הזו.

ללמדנו, שיש כוחות וזכויות שמגנים עלינו ומכפרים עלינו, אבל צריך כוח גדול לדעת איך לנצל ולהשתמש בזכויות הללו, לדוגמא יש כוח של זכות אבות שיש בו עוצמה כבירה, אבל צריך כוח בכדי להשתמש בזה, לא כל הרוצה יבוא ויטול.

קרשים של עצי שיטים - תלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה

ולוי הרגו בשכם 24 אלף, הם ה-24 אלף שמתו משבט שמעון על דבר פעור, וכאמור הם ה-24 אלף תלמידי ר"ע,

עולמים!! וגם כאן יש לתמוה וכי מה תועלת יש בהם לאחר גניזת המשכן?? וכי איזה תועלת יש בהם גם כשנגנזו שהם בכל זאת קיימים לעולם??

ואכן בהתבוננות נוספת במדרש שהביא רש"י - במדרש תנחומא כתוב: שעצי שיטים זה כנגד החטא שחטאו בשיטים שנטמאו בבנות מואב ומתו 24 אלף מישראל, וכפי שכתוב בבעל הטורים ש"עצי שטים עומדים" בגימטרייה לכפר על מעשה שטים, וגם כתוב בעניין הקרשים 24 פעמים "שיטים", כנגד 24 אלף מישראל, וזה ההכנה שיעקב אבינו עשה קודם, שיהיה כוח קדושה מול טומאה, וזה התיקון לחטא.

ולכאורה יוצא אם כן שר"ל הטומאה ניצחה?? שהרי החטא בשיטים היה 40 שנה בערך אחרי בניית המשכן, וכביכול ההכנה של יעקב אבינו בעצי שטים לא הצליחה למנוע את החטא?? עוד קשה, מדוע בנו את המשכן מקום השראת השכינה ואת כליו מעץ שיטים, הרי השם "שיטים" מזכיר את מעשה החטא?? ואין קטגור נעשה סניגור??

אבל מדקדוק לשון המדרש יש פתרון לכל, וזה לשונו - "למה קורא אותם עצי שיטים??" "כדי לרפאות מה שעתידים לעשות בשיטים", דהיינו שהקדים רפואה למכה, שעוד לפני החטא השתמשו בשיטים, לתקן חטא שעדיין לא נעשה, ולכן יעקב דאג דווקא לעצי שיטים.

אומנם עדיין יש הרגשה לא טובה, שהחטא קרה בסוף, והתרופה אולי תיקנה את החטא שנעשה אבל בכל זאת היא לא הצליחה למנוע את עצם הנפילה בחטא!!! ונראה כאילו שהמילה האחרונה שהחטא לכאורה הוא זה שניצח!!!

אבל זה לא נכון!!! שהרי כאמור הגמרא אומרת שגם לאחר גניזת המשכן העצי שיטים לא התבטלו, אלא עומדים לעולם, וממילא הקדושה היא המילה הסופית והיא המנצחת, אבל בכל זאת יש לדעת מה עניינם, ומה ואיך הייתה תועלת בהם לאחר גניזת המשכן??

ללמדנו, שלעולם אין להתיימש מהתחזקות, וגם אם נראה שכל ההתחזקות קרסה והלכה כאילו לא הייתה וכל העמל היה לחינם, דע לך שזה ממש לא מחייב, כי לפעמים זה חלק ממהלך גדול יותר ולמרות הנפילה הגדולה החיזוק היה שווה, כי בכוח החיזוק אתה תתגבר ותצליח שוב לתקן גם את הנפילה האחרונה מלבד הנפילות הקודמות, וגם בסך הכל הנפילה האחרונה עדיין יש בה צד של התקדמות מול הנפילות שלפני החיזוק כי אז חיית בלי חשבון ונפלת בלי חשבון, עד כדי כך שאפילו לא הרגשת בעבר את גודל הנפילות כפי שאתה חש אחרי החיזוק, לכן נפלת קום והתגבר כארי על חיך ממש ממש!!

והנה בקרשים מצאנו דבר פלא, שהקרשים היו מצופים זהב אבל לא כמו כל ציפויי הכלים שבמשכן שצבעו את העץ בזהב - כגון השולחן, אלא בקרשים הצמידו פלטה זהב על הקרשים על ידי מסמרים, ובעצם בקרשים הזהב היה שכבה נפרדת, והשאלה מה משמעות שינוי זה?? ולמה שינוי זה היה דווקא בקרשים??

ללמדנו, שיש כוחות וזכויות שמגנים עלינו ומכפרים עלינו, אבל צריך כוח גדול לדעת איך לנצל ולהשתמש בזכויות הללו, לדוגמא יש כוח של זכות אבות שיש בו עוצמה כבירה, אבל צריך כוח בכדי להשתמש בזה, לא כל הרוצה יבוא ויטול.

וייתכן להוסיף עוד על הנכתב קודם, על פי הכתוב בספר "גלגולי נשמות לרמ"ע מפאנו - אות כ", ששמעון

וטהר לבנו - לג' בעומר

והדברים קשים להבנה מה הקשר בין אנשי שכם הגויים לתלמידי רבי עקיבא הקדושים??

וראיתי במגלה עמוקות בפרשת וישב שמבאר שאנשי שכם עשו הסכם עם בני יעקב שאם ימולו כל זכר הם יהיו כמותם ויחיו עמם בשלום, ואכן אנשי שכם נימולו, ועם ישראל לא עמד בהסכם והרגום, והיות ואנשי שכם לא נימולו לשם שמים לכן נהרגו מהם 24 אלף, ובגלל ששמעון היה בעיקר העצה להורגם, לכן כעונש על זה התגלגלו אנשי שכם ב24 אלף משבט שמעון שמתו בדבר פעור, ואולי יש להוסיף שזוהי כוונת דברי יעקב "עכרתם אותי", שעד עכשיו עם ישראל היה צלול ועכשיו הוא עכור, שגויים משכם חדרו לעם ישראל בגלל ההסכם.

ונראה ש 24 אלף שמתו משבט שמעון בגלל עוון זנות, נפילה חמורה זו הייתה להם כי הם הגיעו מגלגול טמא של אנשי שכם, ועל כן הם שוב ירדו והתגלגלו ב24 אלף תלמידי רבי עקיבא – צדיקי עולם, ושוב מתו כי לא נהגו כבוד זה בזה, אבל כמובן הייתה להם עליה גדולה שממיתה על עניין זנות רח"ל, הם מתו בדקדוק בצדיקים כחוט השערה על שלא נהגו כבוד.

ועלה בדעתי בעזרת השם, להמתיק את העניין עוד, שהרי אנשי שכם נהרגו למרות שהם עצמם לא פשעו, רק פשעם היה שנתנו כבוד לאדם שסרח ופשע, כי בזמנם היו נוהרים מזנות, והיה עליהם לזרוק את בנו של המושל שסרח מכל

המדרגות, ובמקום שיתנהגו כפי המצופה והמתבקש מהם, הם כיבדו אותו והסכימו לשנות את חייהם, בשביל כבוד בן ראש העיר, וזה כבוד מוטעה ולכן כשלו ונהרגו, וכן בשבט שמעון, הם חטאו ואז בא זמרי הנשיא שלהם ונתן להם כבוד מוטעה, כפי שכתוב ברש"י, שאמר זמרי: "וכי השבט שלי מת ואני שותק", לכן לקח את המדיינית וחטא, ונהרג גם הוא.

ולכן תלמידי רבי עקיבא לאחר שבגלגולים הקודמים טעו וחטאו בעניין של כבוד במקום שהיה אסור לכבד, לכן היה מושרש אצלם בתודעה זהירות מכבוד, ולכן לא נהגו כבוד זה בזה, כי הם רעדו מכבוד, אבל בזה הם שוב נכשלו, שהרי "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה", שכך לימדם רבם רבי עקיבא שכתוב שהיה גלגול של זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון (כפי שכתב הרמ"ע פאנו שם וכן מובא בילקוט ראובני בפרשת פנחס), שאדברא כבוד באמת חייבים לתת אבל כבוד לתת ללומדי תורה ולעובדי ה' ולכל אדם שנברא בצלם, ורק אסור לתת כבוד שמגבה פושעים ורשעים,

עד שבא רשב"י ותיקן טעותם והציל תורתם, בכך שניצל את כוח "העצי שיטים עומדים" שיעקב אבינו דאג לעתיד עם ישראל - ל24 אלף תלמידי רבי עקיבא, והכשיר את תורתם, ותיקן את נשמתם לנצח, ובזכותו זכינו לכוח התורה של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שהם אלפי אלפי תנאים קדושים וטהורים!!!

ללמדנו, שיש דברים נסתרים שנשגבים מבינתנו, אלה הם חשבונות שמים של כמה דורות שאין לנו אפילו קצה חוט להבין מה הקשר בין הדברים, וכי היינו חושבים שיש קשר בין אנשי שכם לתלמידי רבי עקיבא???

ואם נדע זאת ונזכור את זאת ממילא לא נשאל שאלות מיותרות, למה?? ואיך ייתכן?? כי יש תיקונים בתהליכים שאולי אנחנו רק מרגישים קצת בעניין שמושרש בטבענו ובנפשנו, כמו תלמידי רבי עקיבא שהרגישו רגישות להיזהר מענייני כבוד, אבל הם לא ידעו לנווט את התחושה ואת הזהירות הנדרשת לחיזוק נכון, אלא הם הלכו בקיצוניות לא נכונה וטעו.

ולכן, אנחנו נשתדל בכל מה שביכולתנו להתחזק, ומה שנרגיש שזה אצלנו עקרוני וחלק בלתי נפרד מהאופי ייתכן שזה קשור לעבר הרחוק מאוד שלנו, אבל עלינו לדעת להתייעץ עם גדול בתורה שידע לנווט אותנו בצורה נכונה ולא בקיצוניות מוטעית, ובעזרת ה' נצליח לתקן את ייעודנו בעולמינו, למען ניגע לריק ולא נלד לבהלה אמן ואמן.

והבריה התיכן בתוך הקרשים מברח מן הקצה אל הקצה התיקון של 24 אלף תלמידי ר"ע

זה לזה, וה 24 קרשים מצד שמאל זה כנגד 24 אלף משבט שמעון שמתו בעוון הזנות בשיטים.

והיות וכולם בעצם מתחברים בגלגולים לתיקון אחד, מובן אם כן עניין הבריה התיכון, שכתוב במדרש רבה שהבריה התיכון זה מקלו של יעקב אבינו, והוא בנס היה מתקפל ומאחד מבפנים את כל הקרשים מימין ומשמאל לאחד, שכוחו של יעקב ב"עצי שיטים עומדים" היה לתקן ולרפאות את כל ה 24 אלף שיגיעו לתיקונם הראוי ולשלימות, וכאמור לעיל שיעקב אבינו דאג דווקא לעצי שיטים כי ראה מה יקרה ויתגלגל בהריגת 24 אלף מאנשי שכם, עד שיתגלגלו לתלמידי רבי עקיבא.

כאמור קודם בשם בעל הטורים, שמוזכר 24 פעמים "שיטים" אצל הקרשים, והנה סך כל הקרשים הין 48, שהם 20 מימין ו 20 משמאל ועוד 8 ברוחב המשכן, ואם נחלקם לימין ושמאל עולה לנו 24 לכל צד, והתחדש לי בשבת בתפילה, שיש לנו כאן בעצם 3 פעמים עניין 24.

ולפי הנכתב בשם בעל הטורים והמגלה עמוקות והרמ"ע פאנו, ייתכן ש 24 פעמים שכתוב שיטים בעניין הקרשים זה כנגד 24 אלף אנשי שכם שנהרגו על ידי שמעון ולוי, והיות והם היו גויים לכן הם רק כתובים ברמז, ואילו הקרשים זה כנגד היהודים שחטאו ומתו, 24 מצד ימין זה כנגד 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שמתו כי לא נהגו כבוד

ללמדנו, שאין לנו אפילו קצה הבנה מה זה כוח של צדיק, ראו נא - הנה מקל של יעקב אבינו מה כוחו גדול ולנצח לעולמי עולמים!!! שגם מאחד וגם מחזק, לכן יהודים יקרים לא נשגיח בכל גלי הכפירה והזלזול הקיימים בדורנו, ונתגבר על רוח הקרירות שנושבת מחמת המחלוקת ומחמת עינינו המגושמות לראות הכל בפשטות ובגישום העניינים.

ואדרבא נזכור את מקלו של יעקב!! ונזכור את מטה אליהו שהחיה מתים!! ולא חסרים דוגמאות, וברור כשמש שרבותינו מאורי דורנו גדולים הם מאתנו לפחות בכמה מידות, ולא מחשבותינו מחשבתם, ובזכות אמונת חכמים נזכה לעלייה רוחנית ולגדל את כל משפחתנו ליראת שמים טהורה ולגאולה קרובה במהרה בימנו אמן.

זה ספר תולדת אדם – הבכי הראשון על פטירת רבי עקיבא

וייתכן שבכה, שבעוד שראה מה זכה רבי עקיבא שימות על קידוש השם, ולתקן את חטא עשרת השבטים כפי המעשה הנורא שאומרים אותו בתשעה באב וביום כיפור

כתוב שאדם הראשון ראה את רבי עקיבא ושמח על תורתו אבל בכה על מיתתו, ובפשטות הצטער כי ראה איך שסרקו את בשרו של רבי עקיבא במסרקות של ברזל.

וטהר לבנו - לג' בעומר

אבל בעצם גם היום אני יכול למות על קידוש השם, שהרי אדם הראשון הוזהר במפורש על ידי בורא עולם שביום אוכלו מעץ הדעת הוא ימות, ובכל זאת הוא מת רק לאחר 930 שנה???

ואחת התשובות שראיתי, שברגע שנגזר שהוא לא יחיה לעולם, אם כן כל יום שעבר עליו הוא מת בעוד יום וככה בכל יום, וזה כמו שעון חול, שכל גרגיר נגמר הזמן ובסופו של תהליך לא מתים רק מסיימים למות.

אז כל לילה נמות על קידוש השם, שנגיד אבא מחר נהיה טובים יותר!!! ומה שחטאנו היום בבקשה סלח לנו, וגם בכל לילה נסכם איזה קידוש השם עשינו ביום זה, וככה גם לנו יהיה ספר תולדות האדם, ספר חשבון הנפש שלנו עצמנו, וזה יקרב אותנו עוד יותר לבורא עולם אמן ואמן.

הקשר בין רבי עקיבא לקרח – רבי עקיבא בתחילת דרכו שצחקו עליו

גידל אדם את עצמו בדברי תורה סופו להתנבל כמו נבלה שאין אדם יכול לעמוד בריחה.

וזה שימש למוסר השכל עצום לבני אדם, ראו אם קרח היה חונק את יצר הכבוד בתחילה בסופו היה גודל ומצליח, כמו רבי עקיבא שהתנבל תחילה וגדל מאוד בסופו, ולהיפך קרח שיצר הכבוד בעבע בו סופו נפל לשאול תחתית רח"ל.

וכן רבי אליעזר בן עזריה **מרמז לכולם במה טעה קרח**, וזה מוסר השכל להיזהר ממחלוקת כמו מאש, שהרי כתוב בגמרא **ברכות כ"ז** כשהעבירו את רבן גמליאל הנשיא מנשיאותו לא שמו את רבי יהושע תחתיו כי הוא היה הגורם והסיבה לכך שהעבירו את רבן גמליאל מתפקידו.

וזה יכל לגרום לעז ורכילות שכל מה שחלק רבי יהושע עם רבן גמליאל היה דווקא בכדי לקבל את התפקיד הנשיאותי, ולכן לקחו אדם שבוודאי לא היה קשור למחלוקת וכך התמנה רבי אליעזר בן עזריה שהיה בן 18 כנשיא.

ולפי זה טוען **התפארת יונתן**, קרח שחלק על משה שרצה להחליפו תפקיד, טעה ועשה שטות, **שהרי בגלל שהוא יצר את המחלוקת**, אם כן אפילו אם אכן קרח היה מצליח והיו מעבירים את משה ואהרן מתפקידם, **הוא קרח לא היה מקבל את התפקיד תחתם אלא זה היה עובר לאדם זה**, כמו במקרה של רבי אליעזר בן עזריה, ולכן **קרח לקח מקח רע לעצמו, שטות בלי רווח.**

וקצת ראייה לזה יש לי מדברי **המאירי**, שכתב מדוע ה' אמר למשה אחרי שנשרפו 250 מקטירי הקטורת שיאמר לאלעזר בן אהרן הכהן שיקח את המחטות ויטפל בהם, מדוע לא אהרן יקח ויטפל, למה דווקא בנו??

וענה המאירי על פי המקרה שהיה עם רבן גמליאל שלא נבחר תחתיו רבי יהושע בכדי לא לפגוע עוד יותר ברבן גמליאל שבגללו ירד והוא יורש את מקומו, לכן כאן גם יש **מידת דרך ארץ לא לפגוע, ולא מתאים שאהרן יטפל בכישלון מקטירי הקטורת שרבו עמו**, אלא בנו אלעזר טיפל בעניין.

והקשה האמרי אמת, וכי מה דמיון בין זה לרבן גמליאל, הרי לא מינו את רבי יהושע כי רבן גמליאל היה חי והיה נפגע, אבל כאן קרח ומקטירי הקטורת מתו, אז מה שייך כאן דרך ארץ שלא לפגוע??

ונראה, שאכן היות ומתו מקטירי הקטורת אין כאן פגיעה ישירה (חוץ מפגיעה במשפחה ובידידים), ואכן זה לא משתווה לפגיעה ברבן גמליאל החי, ובפרט שאהרן לא פגע באף אחד אפילו לא ענה להם מילה, ורק פגעו בו למרות כל האזהרות.

עם הרומאי שגזר מיתה אכזרית על 10 צדיקים לכפר על מכירת יוסף, בעוד שהוא עצמו - אדם הראשון מת בגלל חטאו - חטא עץ הדעת.

ואכן על זה יש לבכות, כי אם בכל אופן מתים, כבר כדאי למות על קידוש השם ולא סתם מוות או כעונש, ואין אני מתכוון שעכשיו אני רוצה ומשתוקק למות על קידוש השם, כי יותר חשוב לחיות על קידוש השם.

כתב החתם סופר שלמרות שלקרח היה יחוס משולש מעל 3 דורות של צדיקים, בכל זאת קרס ונפל, וכל זה כי קיבל **שם של אדם רשע**, שקרח היה **אחד מאלופי עשו**, וכפי שהגמרא יומא ל"ח אומרת שלא לקרוא לאדם בשם של רשע.

והנה בתוספות בב"ב ק"ג ושבת ק"ג דנו מי זה אביו של רבי יהושע בן קרחה?? ותוספות בשם ר"י אומר שזה **רבי עקיבא**, שאמר בן עזאי על רבי עקיבא **"כל חכמי ישראל דומים לפני כקליפת השום חוץ מן הקרח"**.

ורבינו תם מקשה, שלמרות שבן עזאי התבטא כך בבדיחות על רבי עקיבא, אבל חס ושלום שכך יישאר שמו, וחלילה שנשתמש בכינוי גנאי זה לרבי עקיבא, שהרי **קרחות** זה **גנאי** כמו **"עלה קרח"** שהנערים צחקו ולעגו לאלישע ונענשו על כך, **וגם** במדרש **בראשית רבה** אומר שדברי בן עזאי חוץ מן הקרח, **כוונתו לרבי אליעזר בן עזריה**, לכן כתב **רבינו תם** שהיה זה שם אדם כמו קרח.

ולכאורה איך יתרוץ ר"י את שאלת ר"ת העוצמתית, וכי הגמרא תשתמש בקביעות בשם גנאי לרבי עקיבא???

ונראה לחדש שאולי **כינוי זה ניתן לרבי עקיבא על שם קרח**, וכפי שמסיים התוספות שהיה אדם שהיה קרוי קרח כמו קרח מהפרשה, **וכן** צריך לבאר במדרש **רבה** שביאר שזה רבי אליעזר בן עזריה, שהשאירו כינוי זה על שם קרח **מפרשתנו, ולא חלילה כגנאי שהיה קרח בלי שער.**

אבל גם לפי זה עדיין יש להקשות הרי זה שם של רשע?? **והרי החתם סופר** כתב שזה גרם לנפילתו של קרח מפרשתנו?? **והיאך** יתנו שם כזה לגדולי ישראל, בפרט שאין זה שם האמתי???

וייתכן שדווקא כינוי זה ניתן להם ללמד אותנו **שהם פעלו וגדלו כפי שקרח הצדיק יכול היה לצמוח**, כי קרח באמת היה גדול בתורה ומגדולי הדור **ובעל רוח הקודש**, מלבד מה שהיה עשיר כקרח והיו אצלו תורה וגדולה במקום אחד, **רק קרח נפל כי חיפש כבוד** והיה בעל מחלוקת, ואילו **רבי עקיבא ורבי אליעזר בן עזריה היו שונים ממנו בזה.**

שרבי עקיבא מתחילת צמיחתו היה משפיל עצמו עד עפר והיה ללעג ולקלס, כשהלך ללמוד תורה בגן ילדים, והלך עם חמור עם גינה שצמחה על גב החמור בכדי שיושפל עד עפר וכבר לא יזיז לו לעג האנשים, וגם לאנשים נמאס ללעוג לו.

וכפי שאמר רבי עקיבא עצמו **באבות דרבי נתן** פרק כ"ב אם ניבל אדם את עצמו בדברי תורה סופו להתגדל בהם, ואם

וטהר לבנו - לג' בעומר

ולכן יתכן גם שזו הסיבה שכינו את רבי עקיבא ורבי אליעזר בן עזריה "קרח", בעבור המסר העצום הטמון בזה לדורות וכפי שכתבתי קודם, למרות שאין ברבי עקיבא וברבי אלעזר בן עזריה שום פגם וחסרון חלילה.

ומכל מקום חשוב היה הדבר, כי יש כאן לימוד לדורות לעם ישראל בכל דור ודור כמה להיות רגישים לרגשות הזולת, וכמה יש להתרחק ממחלוקת הפוגעת בשני הצדדים, עד כדי כך שזה כבר היה סיבה לתת לאלעזר תפקיד במקום אחר.

ללמדנו עד כמה עלינו להקפיד על רגישות הזולת, למרות שהוא לא בסדר והכל באשמתו, אנחנו נשתדל להיות בסדר ועם דרך ארץ לתפארת לדורות הבאים, ומזה נקיש כמה עלינו להקפיד על כבוד המשפחה שלנו החיה אתנו, שלא נעשה מעשים העלולים לפגוע בהם קשות וליצור נזק בלתי הפיך לדורות, לכן תתרחק מכל רע מכל טומאה ושמור עיניך ומחשבותיך וכ"ש מעשיך, כי הרוע צף ביום מן הימים למרות שאתה היית בטוח ששום דבר לא יתגלה, והפגיעה בך ובמשפחתך עלולה להיות קטלנית והרסנית לדורי דורות.

אז אנא חוס נא עליך אדם יקר, חוס נא על משפחתך, שמור על כבודך ועל כבוד משפחתך, שמירה אמיתית מהשורש ולא הסתרה וחיי שקר, ובעזרת השם תראה ישועת השם כהרף עין, אתה לא תאמין לניסים שיסובבו אותך אמן ואמן, כי החס עליו ועל אחרים יחוסו עליו מהשמים, ולפום צערא אגרא, בהצלחה רבה.

רבי עקיבא בוכה וצוחק – ללמוד את החילוק וההבדלים במצבים

יבכו כרבי עקיבא בלי להדגיש "ועל זה", כי כך יש במשמעותו שרק על זה המקרה השני ולא על הראשון.

והנה ראינו בגמרא שכמה פעמים חבריו של רבי עקיבא, בכו ואילו רבי עקיבא צחק **מכות כ"ד**, ולמה?? כי הוא תמיד ראה בתוך הרעה את דבר הטובה שיש בו או את צד של תקווה הנראה מתוך הצער ולכן הוא צחק.

ולכן איסי בן יהודה אמר, שאם אפילו רבי עקיבא שצחק כאשר תנאים אחרים בוכים בכל זאת כאן הוא בכה, ודאי שכל התנאים שבכו במצבים שהוא צחק בוודאי ובוודאי שהם צריכים לבכות כאן.

אבל אצלנו באשה שנדרה נזירות, **היות ועדיין יש בזה צד טוב**, והוא שאפילו שהאישה חשבה שהיא עושה עבירה, וגם עשתה מעשה, בכל אופן הקב"ה ברחמיו סלח לה וכיפר לה!!! לכן כאן לא מחויב שכולם יבכו כרבי עקיבא, כי יש אולי תנאים שישמחו כאן בראותם את גדלות הסליחה ורחמי הקדוש ברוך הוא.

ורק במקרה של אכילת ספק חלב, שם אכן טוען איסי בן יהודה שכולם יבכו בלי יוצא מהכלל, **כי אין שם שום צד חיובי**, כי שם האוכל חייב אפילו על הספק שחטא להביא קרבן, ומלבד זאת אם בהמשך יתברר שאכן בוודאות הוא אכל חלב אז הוא יהיה חייב להביא קרבן נוסף - לחטאת, כי לא מספיק ומה שהביא קודם קרבן אשם על הספק!!!

ואולי לפי דברינו תתורץ קושיית המהרש"א שהקשה מפני מה דרש רבי עקיבא דרשתו זאת רק בפעם השלישית הכתובה בפרשה "וה' יסלח לה"?? למה לא דרש זאת בפסוקים הראשונים (ו') "ואם הניא אביה אותה וגו' וה' יסלח לה", וכן (ט') "ואם ביום שמע אישה וגו' וה' יסלח לה", למה דרש דרשה זו רק בפעם השלישית??

ולאמור בדווקא דרש זאת רק בפעם השלישית, ללמדנו שלמרות ששלוש פעמים מצאנו שבזמן שבורא עולם ברחמיו סולח לאישה זו שמבחינתה פשעה בזדון לב, אל לנו להתמקד בטוב ה' וברחמיו כי רבו, אלא אדרבא בכה נבכה כפי שבכה רבי עקיבא ונתעורר מאימת הדין, ונפחד פחד עצום מפני עבירה!!! ואפילו מפני ספק עבירה!!!

אבל זכור נזכור, שכל מה שרבי עקיבא צחק ונתן נחמה ותקווה, זה רק לעניין צער החורבן והאבלות על ירושלים, ולא על חיזוקים, אלא על חיזוקים שיש להתעורר מהמוסר שטמון בתורה, בזה חייבים לבכות ולהתעורר חזק בכדי לא לעשות עברות חלילה וחס!!! ורבי עקיבא מלמד אותנו שכן עדיף לבכות ולהתחזק ומאשר לשמוח, ואולי נשמח שיש לנו אבא

הגמרא קידושין פ"א ע"ב מסבירה את הפסוק "וה' יסלח לה" – במדבר ל' ו', שמדובר באשה שנדרה שתהיה נזירה, ושמע בעלה והפר לה, והיא לא ידעה שהפר לה בעלה, ובכל זאת היא שתתה יין ונטמאה למתים, ולכן כתוב "וה' יסלח לה" שצריכה כפרה.

וממשיכה הגמרא שרבי עקיבא כשהיה מגיע לפסוק זה הוא היה בוכה, שדימה זאת לאחד שהתכוון לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר טלה שגם צריך סליחה וכפרה, אז כל שכן מי שהתכוון לאכול בשר חזיר ועלה בידו בשר חזיר - על אחת כמה וכמה!!!

מביאה הגמרא דוגמא נוספת ויקרא ה' "ולא ידע ואשם ונשא עונו", שגם בזה רבי עקיבא היה בוכה שכשהגיע לפסוק זה, כי מה מי שהתכוון לאכול שומן כשר ואכל, ואחר כך התברר לו שיש ספק כי ייתכן ואכל חלב האסור שחייבים עליו כרת, אמרה תורה: "ולא ידע ואשם ונשא עונו", שחייב להביא קרבן אשם על הספק, כל שכן מי שהתכוון לאכול חלב ועלה בידו חלב - על אחת כמה וכמה שנשא עונו!!!

ואיסי בן יהודה מוסיף: "על דבר זה ידו כל הדוים", דהיינו שכל המצטערים יצטערו מזה, שילמדו מזה מוסר עד כמה אפשר וצריכים להזדעזע מעומק הדין.

וצריך להבין, א. מה כוונת איסי בן יהודה, וכי רק המצטערים והרגישים לצער צריכים להזדעזע, וכי שאר העם אינם צריכים להזדעזע???

ב. למה רק על המקרה השני לגבי אכילת חלב כתוב את מאמרו של איסי בן יהודה?? וכי לגבי בכיית רבי עקיבא בפרשתנו ב"והשם יסלח לה", האם שם לא שייך שיצטערו ויזדעזעו המצטערים??

ובדוחק אפשר לפרש שהתכוון שעל רעיון זה שבכה רבי עקיבא פעמיים יש לכל המצטערים לבכות, אבל עדיין עדיף היה לכתוב ועל אלו או לכתוב שכל הדוים והמצטערים גם

וטהר לבנו - לג' בעומר

אוהב שסולח לנו ומכפר לנו גם במצב חמור כזה, ומיד נבכה עוד יותר חזק, למה??? למה??? למה??? לצער את אבא שכל כך אוהב אתנו!!!

דרך אגב חשוב לדעת, שחיזוק מתוך דבר תורה יש לזה חוזק, וזה חודר עמוק יותר לתודעה, ומתוך כך הוא זוכרהו ומתחזק יותר, כמו שאמרו הנפרד מחברו לא יפרד אלא מתוך דבר הלכה, כי מתוך כך הוא זוכרהו.

"אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מיטהרים ומי מטהר אתכם"

מקווה, אבל בא העמק דבר והפך קערה על פיה, שרבי עקיבא טוען אדרבא יש כאן דרישה גם מאתנו להתאמץ ולטהר את עצמנו עוד קודם שבורא עולם מנקה אותנו, וזה "אשריכם ישראל", שאם ננקה את עצמינו קודם אזי "אשריכם ישראל", שאתם לא מפילים את כל העבודה על ריבוננו של עולם, אלא אשרינו שאנחנו עושים את כל שביכולתנו לנקות את עצמנו.

ושמתי לב שבלשונו הקדוש של העמק שאלה כתב "ונטהר את עצמנו לה' ולקבל על עצמנו לעבוד את ה' מכאן ולהבא", כי להתעסק בזהמה ובחטאים, לא כדאי!!! כי זה מייאש!!! ואולי גם תוך כדי התעסקות בניקיון החטא היצר יטעים לנו את טעמו של החטא וייפה לנו את החטא כדי שנחזור וניכשל בו.

לכן "נקבל מכאן ולהבא" ונעזוב את העבר, וכפי ששמעתי אומרים "סור מרע" תעזוב מלהתעסק ברע אלא "ועשה טוב" תתמקד בעשיית מצוות ומעשים טובים להבא.

ואולי זה כוונת רבי עקיבא, שאנחנו נקבל על עצמנו ונדאג לעתיד טהור, וה' ידאג לנקות לנו ולטהר אותנו מהעבר, וממילא נכוון בשירת "אמר רבי עקיבא" א. שעלינו לנקות את עצמנו לפני שבורא עולם ינקה אותנו. ב. שאנחנו משבחים את בורא עולם שמנקה לנו את העבר הטמא שלנו כמו מקווה שמטהר את הטמאים מטומאה שהייתה בהם.

מה מקווה מטהר את הטמאים - המשך

דיאטה, שברגע שהדיאטה קורסת הם מחזירים בריבית דריבית את כל מה שירדו במשקל, ועוד מוסיפים תשובת המשקל עוד עודפי קילו נוספים כפיצוי לגוף שחסר וירד במשקל, עד שאמרו "דיאטה בסוף משמינה", וזה "ירידה לצורך עליה"!!!

כך היצר הרע וטבע האדם כשלא חזר בתשובה עוד יפצה את עצמו להחזיר את כל הטומאה שנמחקה ממנו ועוד יוסיף לו לעלות במשקל של העבירות.

אבל מי שפועל כדרישת רבי עקיבא יזכה לשני דברים, וכפי שכתב בספר "זכרון מאיר" שיזכה גם ל"יכפר" וגם ל"יטהר", שהקב"ה ברוב רחמיו מלבד מה שביום כיפור הוא מכפר לנו על החטאים, הוא גם מסיר את הטומאה ואת הטמטום שהחטא השפיע על האדם.

ולכן מברכים "שהחיינו" בליל יום כיפור, כיון שאין ערך ושיעור לשמחה שצריכים לשמוח ביום הזה, כי יום הכיפורים מכפר ומטהר אותנו מעוונותינו ומסיר מאתנו את טמטום הלב מכל הימים שעברו, וביום זה אנחנו מרגישים טהרה ואנחנו מקבלים חשק עז להתעלות לעולם.

נסיים באמירת הגאון רבי ישראל מסלנט: כמה גדולים רחמיו של הקב"ה עלינו, שגם אילו קיבלנו את יום הכיפורים רק פעם אחת בשבעים שנה למחול לנו על כל עוונותינו, היה זה אושר גדול וחסד עצום ודיינו, על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עלינו, שניתנה לנו הזדמנות נפלאה ומיוחדת זו בכל שנה ושנה, ונכיר בחסד ה' עלינו ונודה לה' המלא רחמים, וכאמור כל שנה ושנה נטהר את עצמינו מחדש כהכנה למקווה ישראל ה' שמטהר אותנו ואמן.

בפרשת אחרי על עבודת יום הכיפורים כתוב "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו".

והנה העמק דבר טוען שלכאורה יש כפילות מילים בפסוק והמילים "לפני ה' תטהרו" מיותרים, שהרי כבר כתוב "לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה'???"

לכן דרש ואמר רבי עקיבא בגמרא יומא ה' "אשריכם ישראל, לפני מי אתם מיטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים", וכוונת ר"ע שבפסוק הזה כתוב 2 דברים, א. לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה', ב. לפני ה' תטהרו, ורבי עקיבא מסביר לנו שלמרות שבורא עולם מכפר לנו ומטהר אותנו בסוף היום והשעיר המשתלח מכפר מיד, מכל מקום יש מצווה - "לפני ה' תטהרו", שעוד לפני טהרת ה' אנחנו נקדים ונטהר את עצמנו לה' ולקבל על עצמנו לעבוד את ה' מכאן ולהבא בטהרה, ולא נפיל את כל העבודה רק על בורא עולם.

ופירוש זה של העמק דבר, הוא בדיוק הפוך ממה שחשבתי כל השנים כששרתי יחד עם הקהל בדבקות "אמר רבי עקיבא" כי חשבתי שמטרת רבי עקיבא לשבח את עם ישראל שזכינו במתנה מבורא עולם שמטהר אותנו כמו

אומנם בעל הכתב סופר פירש "מה מקווה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל", שכמו שהרוצה להיטהר במקווה, חייב להיזהר שלא ימצא עליו דבר חוצץ, כך יוה"כ אינו מכפר כי אם לשבים, שהעבירות הם מחיצה בין האדם ובין הקב"ה, ולכן חייבים קודם לחזור בתשובה שלא יהיה עליו חציצה, ורק אז יכפר עליו יום הכיפורים.

וגם אם נטען כרבי הקדוש שיום כיפור מכפר אפילו על מי שלא חזר בתשובה, אבל בכל זאת לא יהיה כמעט תועלת למי שלא חזר בתשובה ולא טיהר את עצמו בעבודה עצמית, כי זה כמו מי שנמצא וחי בבוץ גם אם ינקו אותו ויחליפו לו בגדים אין בזה תועלת כי הוא חי בבוץ ומיד הוא יתלכלך מחדש, ורק בפעמים נדירות ממש אם יטעם את הטעם הטוב של הניקיון והבגדים הנקיים אולי ירצה ויצליח לצאת בזהירות מהבוץ ולהיזהר כמה שפחות להתלכלך בדרך יציאתו החוצה.

ועוד סיבה למה אין תועלת בכפרת יום כיפור למי שלא חזר בתשובה, כי אם ניקו אותם מעבירות בלי שחזרו בתשובה, אז יהיה להם תופעה כמו לרוב האנשים שעושים

וטהר לבנו - לג' בעומר

משה רבינו משתתף בשיעור של רבי עקיבא

ובכוח הרעב הרוחני הזה – קנאת סופרים תרבה חוכמה
משה רבינו התאמץ לחדש חידושי תורה ולגלות את התורה שבעל פה, ובכך התגבר על הרעב הגופני, ואכן בסוף ה40 יום כבר ידע את כל התורה כולה ובוודאי הבין את כל תלמודו של רבי עקיבא, וכן כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, ולכן נאמר "חזור לאחוריד" כי בהמשך קדימה דהיינו בסוף ה40 יום, משה כבר ידע והבין הכל מכלל כל.

וייתכן עוד להוסיף, שאפילו אם למשה לא היה למעלה בשמים רעב גשמי, מכל מקום ברגע שבכוונה הרעיבו הקב"ה לתורה שבעל פה ולחידושי תורה על ידי קנאת סופרים ברבי עקיבא, ורעב עצום זה גרם למשה תשוקה אדירה לתורה שגם אם הוא היה נמצא בארץ הוא לא היה מפסיק רגע מהלימוד המתוק, ו40 יום ו40 לילה הוא היה מרותק לתורה, ולא היה זז לאכול ולשתות - התמדה מושלמת, כי זוהי המתקנות שיש בתורה שבעל פה ובחידושי תורה שתלמיד ותיק עתיד לחדש שרצה משה להנחיל לנו, ולכן כשחזר ובה לפני הקב"ה ואמר לפניו: יש לך אדם כזה רבי עקיבא ואתה נותן תורה עי"י??? אמר לו הקב"ה: שתוק!!! כך עלה במחשבה לפני!!! כי כל אי הבנת משה הייתה בתחילת ה40 יום, אבל בסוף ה40 יום כאשר משה רבינו התאמץ הגיע להכלל מכלל כל - לשלמות התורה, הוא כבר עלה במעלתו בידיעת התורה על רבי עקיבא.

חידוש עצום נפלא ביותר התחדש לי בחצות ליל פורים, שהגמרא מנחות כ"ט אומרת "שבשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שיושב וקושר כתרים לאותיות, אמר לפניו: רבש"ע, מי מעכב על ידך – מה הצורך בזה??? אמר לו: אדם אחד יש שעתידי להיות בסוף כמה דורות ועקיבא בן יוסף שמו, שעתידי לדרוש על כל קוף וקוף תילין תילין של הלכות, אמר לפניו: רבש"ע, הראהו לי, אמר לו: חזור לאחוריד, הלך וישב בסוף שמונה שורות, ולא היה יודע מה הן אומרים, תשש כחו; כיון שהגיע לדבר אחד, אמרו לו תלמידי ר"ע: רבי, מנין לך??? אמר להם: הלכה למשה מסיני היא, ונתיישבה דעתו – של משה רבינו".

והדברים קשים ממש, א. הרי משה חידש אפילו כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, אז איך לא הבין את דברי רבי עקיבא??? ב. למה כתוב "חזור לאחוריד" הרי אם הקב"ה העביר אותו בזמן קדימה לתקופת רבי עקיבא שהיה אחרי 1500 שנה לערך, למה כתוב "חזור לאחוריד"!!!! "עבור קדימה" היה אמור להיכתב??? אלא ייתכן שכשעלה משה רבינו למרום בתחילת ה40 יום, הקב"ה רצה להרעיב את משה רבינו ברעב רוחני על ידי שיקנא ויכאב לו מכך שאינו מבין מהלימוד של רבי עקיבא, ולכן מצא את הקדוש ברוך דווקא כביכול יושב ועוסק בכתרי אותיות.

ומסופר על האדמו"ר הרא"מ מגור, שתיקן שבכל "בתי החסידים" יקפידו על תפילה בזמנה, ובא לפניו אחד מעובדי ה' המופלגים בגור בכאב וטען לפניו רבינו, מה אעשה עם כל השעות של ההכנות בקדושה שעשיתי לפני התפילה עכשיו בגלל התקנה יפחת זמן מההכנות??? שמח האדמו"ר ואמר בהתלהבות סוף סוף יש צדיק שכואב לו הפסד ההכנות, סוף סוף יש מי שמרגיש רעב רוחני, ולכן תיקן הפסקה ללימוד בין שחרית לקריאת התורה.

וכדאי מאוד להשתדל בכל צורה ליצור לעצמו ולילדיו ולתלמידיו רעב רוחני, על ידי קנאת סופרים ודוגמא אישית, ולחיות בסביבה טובה ורוחנית גבוהה כך שמרכז החיים יהיה הרוחניות ולא הגשמיות, שחלילה לא נגיע למצב של כיבוי מנועים חלילה, אלא שאש קודש ושלחבת קדושה תיקד בכל מהותנו ונחיה בעליה מתמדת אמן ואמן.

משה רבינו שואל מה שכוון של רבי עקיבא??? והתשובה המדהימה שקיבל!!!

ובכל נפשך אפילו הוא נוטל את נפשך, ושמח כשהרגו אותו, שסוף סוף זכה והגיע לך, ואכן אם היו שואלים את רבי עקיבא היית מסכים גם שיבזו אותך עד כדי כך שאת בשרך יתלו יחד עם בשר הבהמות באטליז בביזיון נורא??? בוודאי היה רבי עקיבא צועק משתוקק אני לזה, כי כל כולו מסירות נפש למען שמו הגדול של בורא עולם.

וזה מה שאמר הקב"ה למשה, "זה שכרו", כן!!! זה השכר שרבי עקיבא עצמו השתוקק כל ימיו, וזכה שהתקיים בו רצונו למסור את הנפש באופן הכי קשה, זה רצונו ושכרו של רבי עקיבא הקדוש, זה השכר שרצה הקדוש הצדיק רבי עקיבא, לכן שתוק!!!

כי אין מילים לתאר זאת, איך ילוד אישה מסוגל להגיע להישגים ותעצומות נפש בלתי נתפסים במוח האנושי, לראות בביזיון העצום "שכר", לא שכר ללכת לגן עדן אחרי שנרצח באכזריות על קידוש ה', אלא להמשיך לסבול בביזיון עצום, זה שכרו, זר לא יבין.

וזה הראה ה' למשה בתחילת ה40 יום, שידע לאיזה דבקות ואהבת ה' יתברך אפשר להגיע מכוח לימוד התורה שבעל פה, שכוח החידושי תורה מבעירה אש יוקדת הטמונה בתורה שבעל פה, והאש הבוררת שבחידושי תורה מבעירה את לב האדם לאהבת ה' העומד מאחורי העוצמה וחכמת התורה הקדושה.

הגמרא ברכות ז' אומרת שמשה רבינו שאל את הריבונו של עולם מפני מה יש צדיק וטוב לו ויש צדיק ורע לו? וכן למה יש רשע וטוב לו ויש רשע ורע לו??

וייתכן ויש לזה קשר למאמר בגמרא במנחות שם שהראה הקב"ה למשה את רבי עקיבא שדורש בתורה, ומשה לא הבין כלום מהשיעור, לאחר מכן אמר משה: ריבונו של עולם, ראיתי תורתו, הראני שכרו. אמר לו: חזור [לאחוריד], חזר לאחוריו, ראה ששוקלים בשרו של רבי עקיבא במקולין באטליז, אמר לפניו: רבש"ע, זו תורה וזו שכרה??? א"ל: שתוק!!! כך עלה במחשבה לפני.

והרבה יש לתמוה כאן, א. שמשה ביקש לראות את שכרו של רבי עקיבא, והקב"ה הראה לו את בשרו של רבי עקיבא נמכר באטליז בביזיון מחפיר אחרי שנרצח באכזריות, ולא מובן, שהרי משה לא שאל מה אחריתו של רבי עקיבא, אלא מה שכרו, וכי זהו מתן שכר של תורה??

וייתכן שעיקר טענתו של משה רבינו, לא על עצם הביזיון של הצדיק רבי עקיבא, אלא על זה שהקב"ה קורא לזה שכר??? ב. מדוע אכן רבי עקיבא נתבזה עד כדי כך??? ג. איך כל המראה הקשה של ביזוי רבי עקיבא גרם והוסיף למשה קנאת סופרים ורעב וצימאון רוחני ללמוד את התורה שבעל פה ולחדש בה כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש, וכפי שהרחבנו קודם??

והנה הגמרא ברכות ס"א אומרת שרבי עקיבא כל ימיו השתוקק לקיים את "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך

וטהר לבנו - לג' בעומר

על דבר המדיינית, והוא ניצוץ של נשמת שכם בן חמור, וכן ה-24 אלף אנשי שכם התגלגלו ב-24 אלף משבט שמעון והם התגלגלו ב-24 אלף תלמידי רבי עקיבא.

ולפי זה מובן מדוע רבי עקיבא השתוקק כל ימיו למות על קידוש השם, כי זה היה שכרו שהשלים תיקונו שסוף סוף מת בקידוש ה' מתוך מצווה ודבקות בבורא עולם, וזה גם ממתק סיבת התעכבות יעקב בשכם שנה וחצי, בזמן שהיה עליו חובה למהר לבוא לבקר את אביו ואת אמו קודם פטירתה, כי מחמת עיכוב זה יצא מזה רבי עקיבא.

יהי רצון שישים חלקנו בתורתו ונחדש חידושי תורה, ונזכה לאש תבערת ואהבה עזה לבורא עולם בהשתוקקות הנפש לאין עוד מלבדו, ושנזכה לעבוד אך ורק לשם שמים, וכפי שאמר האדמו"ר השפת אמת מגור זצ"ל בשם סבו הגדול בעל החידושי הרי"ם זצ"ל, שהפסוק "ויקחו לי תרומה - לי לשמי" בא ללמדנו, שצריך לשם שמים מושלם אפילו לא למטרת קודש של "ושכנתי בתוכם", כי ה"ושכנתי בתוכם" היא תוצאה ולא מטרה, וברגע שנשאף ונתפלל ונשתדל בכל כוחנו לפעול לשם שמים מושלם, האחוזים של הלשם שמים יהיו גבוהים מאוד אמן ואמן.

למה השתוקק רבי עקיבא כל ימיו - ואהבת את ה' בכל נפשך

הצטער כשלא זכינו לקיים זאת, כך גם זה המפתח לקיום המושלם של "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך", שכל חיינו נצטער למה אנחנו לא אוהבים כראוי את בורא עולם, ומתי נזכה לקיים מצווה זו בשלימות, וכגודל ההשקעה כך גודל ההשגות!!!

כמו שיש שיר באידיש "אוכל אנחנו אוכלים, לשתות אנחנו שותים - אבל מה נעשה שהתפילה יבשה", ואם אדם אכן יצטער כל ימיו למה התפילה יבשה, ובאמת יצטער מעומק הלב, למה??? למה??? איפה האש איפה ההתלהבות והריתחה????

אזי בבת אחת זה ייפתח, ופתאום באמצע תפילה יבשה תוך כדי כוונת הלב והתאמצות לקבל אש וריתחה, פתאום ייפתחו שערי תפילה ואש התפילה תעלה מעלה מעלה!!! וכל עוד שזה לא קורה עלינו לבכות ולהצטער. ודעו לכם שבכי על תפילה יבשה, זה גם נכלל ב"לב נשבר ונבזה אלוקים לא תבזה".

וכמובן, נלמד מהיצר הרע איך לאהוב, כי בדרך כלל מי שלא אוהב דברים שבקדושה, פתאום בגשמיות יש לו רגש חם ביותר, הוא מדקדק שהגשמיות תהיה מושלמת, ושהמוזיקה תהא איכותית עד לנימים הדקים ביותר של השמיעה, או שהאוכל יהיה לטעמו האישי וכו', או שהטכנולוגיה שלו תהיה מושלמת.

הקיצור כל אחד בתאוותיו הוא, וכל שכן אהבתו לדברים אסורים שבהם בוער בו אש ושלהבת, אז את אהבתו זו של היצר הרע תיקח לעצמך ותלמד שאתה כן מסוגל לאהוב את בורא עולם, אתה כן יכול להיות אש בתפילה, רק אתה לא מעוניין!!! על כן ועל כך מצווה אותנו התורה "ואהבת" בני היקר תאהב את אבא יקר, אתה מסוגל!!!

האם בכל ימיו השתוקק רבי עקיבא לקיים את - "ואהבת את ה' בכל נפשך"??

הוא החשיב אותם כמוות!!! או שנפרש שמאחר ורבי עקיבא חזר בתשובה מאהבה, ממילא זה כאילו כל חייו רצה למסור נפש באהבת ה', שכשם שתשובה מאהבה "הופכת את התוצאה" מפשעים לזכויות, כך היא גם "הופכת את המציאות" משנאה ה' לאהבת ה', כאילו אלו היו שאיפותיו גם בימי רשעותו!!!

וזה ממש מדהים!! שהמציאות משתנית למפרע מרוע לטוב ולשלימות!!!! אז קדימה יהודים יקרים!! עכשיו ומיד נתקן את עצמנו בשלימות ומתוך אהבה, כך לא ניבהל מהשנים ששרפנו לעבירות ולחטאים, אנחנו מסוגלים לא רק לנקות אותם אלא גם להפוך את המציאות שלהם לטובה!!!

וזה השכר שביקש רבי עקיבא, שתלמידיו יבינו את זאת, שיבינו לאיזו עוצמה של אהבת הבורא אפשר להגיע מתוך שמחת התורה וחידושיה, ומזה גם הם יגיעו לאהבה עזה לבורא יתברך, ואם תלמידיו יגיעו לידי כך אין לרבי עקיבא שום צורך בשום גן עדן, כי כל כולו לבורא עולם ולחינוך תלמידיו, הלואי ונזכה להיות מתלמידי רבי עקיבא, אשרי עין ראתה פניו.

אגב ברמ"ע מפאנו ובילקוט ראובני כתוב שרבי עקיבא היה ניצוץ מנשמת זמרי בן סלוא נשיא שבט שמעון שהוכה

יהי רצון שישים חלקנו בתורתו ונחדש חידושי תורה, ונזכה לאש תבערת ואהבה עזה לבורא עולם בהשתוקקות הנפש לאין עוד מלבדו, ושנזכה לעבוד אך ורק לשם שמים, וכפי שאמר האדמו"ר השפת אמת מגור זצ"ל בשם סבו הגדול בעל החידושי הרי"ם זצ"ל, שהפסוק "ויקחו לי תרומה - לי לשמי" בא ללמדנו, שצריך לשם שמים מושלם אפילו לא למטרת קודש של "ושכנתי בתוכם", כי ה"ושכנתי בתוכם" היא תוצאה ולא מטרה, וברגע שנשאף ונתפלל ונשתדל בכל כוחנו לפעול לשם שמים מושלם, האחוזים של הלשם שמים יהיו גבוהים מאוד אמן ואמן.

הגאון רבי עקיבא איגר שואל, איך מחייבת התורה יהודי לאהוב!!! ואם הוא לא בעל רגש והוא לא טיפוס אוהב אז איך חייבה אותו התורה בכך???

והגרע"א מתרץ, שהיות וריבונו של עולם אוהב אותנו, כפי שכתוב ואומרים בסיום הברכה "הבוחר בעמו ישראל באהבה" אזי כמים הפנים לפנים כן לב האדם, מטבע הדברים טמון בנו הכוח להחזיר חזרה אהבה להקב"ה.

ונראה לתרץ שאלתו באופן שונה, על פי דברי רבי עקיבא התנא, שכשסרקו הרומאים באכזריות את בשרו, היה מקבל עליו בדבקות עול מלכות שמים, ואמר לתלמידיו שבכוחו לסבול את הייסורים.

כי בכל ימיו היה מצטער מתי יזכה לקיים מצווה זו, ועכשיו כשסוף סוף היא באה לידו הוא שמח לקיים אותה בשיא הדבקות ברכות ס"א, וזה המפתח לקיום המושלם של "ובכל נפשך" - אפילו הוא נוטל את נפשך, שכל החיים

רבי עקיבא בעת שהרומאים הרשעים סרקו את בשרו באכזריות שמח מאוד ואמר לתלמידיו "כל ימי הייתי מצטער" מתי אזכה לקיים את הפסוק "ואהבת את ה' אלוקיך בכל נפשך"!!!

נשאלת השאלה וכי כל ימיו הצטער?? הרי עד גיל 40 שנה רבי עקיבא היה עם הארץ ושונא תלמידי חכמים עד כדי כך שאמר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור?? אז איך אמר ר"ע שכל ימיו היה משתוקק למסור נפשו למען ה'??

אלא ייתכן שאת החיים שלו הוא החשיב רק ממתי שגילה את האור, רק מזמן שחזר בתשובה והתחזק רק אז הוא התחיל לחיות באמת!!! ואילו 40 שנות חייו הראשונים

וטהר לבנו - לג בעומר

"נכדו של רשב"י - החוט המשולש לא במהרה ינתק"

חכה, וככה עברו הימים, אבל הנכד לא נרגע הוא בעקשנות כל יום ממשיך לבכות, רוצה לחזור לשכונה ולחברים.

יום אחד החליט הרב המלמד, לשנות כיוון. והוא אמר לו: תגיד לי, לא נמאס לך לבכות רוצה הביתה! רוצה לחזור לשכונה! הרי כאן יש לך כבוד עצום!! יש לך בגד זהב של גדולי ישראל!! ורבי הגדול הכתיר אותך בתואר רב, נו עם כאלו תארים וכבוד כזה, לזרוק הכל ולחזור לשכונה לחטאים?? ואותו נכד נשבע, זה הוא, די!! סיימת, אני נשאר בישיבה לעולם, ויותר לא ביקש לחזור לרחוב.

וככה גדל בתורה והפך לרבי יוסי בן רבי אלעזר בן רשב"י, והחזיר עטרת אבותיו הקדושים למשפחתו. יום אחד עבר ללמוד בישיבה של רבי הקדוש, שמע רבי את קולו בלימוד והתרגש רבי כי זה הזכיר לו את קולו של רבי אלעזר בלימוד התורה, ואמר לרבי, כן רבינו, זה רבי יוסי בנו של רבי אלעזר, ורבי שמח מאוד מאוד שהציל את נשמה זו.

הגמרא בבא מציעא פ"ה ע"א שפעם בא רבי הקדוש לעירו של התנא הקדוש רבי אלעזר בנו של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זכותם יגן עלינו אמן.

שאל רבי: האם יש בן ונכד לרבי שמעון ובנו רבי אלעזר? ענו לו, יש, בן לרבי אלעזר, אבל השם ירחם הוא מתעסק בעבירות חמורות מאוד.

מה עשה רבי, לקח את אותו נכד, ודבר ראשון הניח עליו גלימה מזהב של רבנים גדולים ביותר, (אגב מכאן אנו למדים שלרבנים גדולים היו בגדים מפוארים ואין זה חלילה גאוה), ואמר לו מהיום אתה רב גדול, ונתן לקרוב משפחה רבי שמעון בן איסי שילמדו תורה ויחזירו למוטב. אבל אותו נכד, כל יום בכה למלמד, בבקשה אני רוצה לחזור לשכונה! קשה לי בישיבה! לא רוצה ללמוד! נשבר לי! היצר משתלט עלי! והרב היה מרגיע אותו עוד קצת

וזה גורם לי לבכות!!! הנה ראו מה כוחו של יצר הרע!!! הנכד של המקובל האלוקי והבן הקדוש שיכולים היו לזכות את כל העולם כולו בקדושתם, הצדיקים הגדולים שסבלו שנים במערה ולמדו תורה במסירות נפש, אוי לנו!! מה קרה לנכד, לבן, איך נפל עד כדי כך?? שומו שמים!!!!

ולמדתי מזה שאכן כן, זו האמת הקשה!!! שאין ביטוח לאף אחד!! לאף אחד!!! היצר הרע של עריות הורס כל חלקה טובה. אבל מצד שני אפשר להציל כל אחד!!! ובאמת כל אחד!!!!

ולכן קודם תחליט שמהיום אתה אדם חדש, רב!! הרב הגדול!! עם בגד זהב - או בגד של רבנים בני דורנו, כן מהיום אתה גדול הדור ממש, ולאחר מכן היצר ישגע אותך שתחזור לזבל, אבל אתה תדחה אותו: לא עכשיו, עוד קצת, עדיין לא!! ורק אחרי תקופה שתרגיש שאתה כבר חזק יותר, כאותו נכד, שצבר ימי לימוד וצבר תורה, אז תפיל חזק את היצר הרע, ותגיד לו: זהו, אני באמת רב גדול, הנה כבר תקופה אני קדוש, די!! אני לא חוזר יותר לרחוב ולזבל, אני באמת מרגיש שאני בן אדם חדש ואחר - צדיק וקדוש, וככה באמת גדלים לגדולי ישראל, כמו התנא רבי יוסי בן רבי אלעזר בן רבי שמעון בר יוחאי, זכותם תגן עלינו לנצח, ובזכותם נוכל לנצח את יצרנו ולעבוד את בוראנו באמת וביושר מתוך שמחה וטוב לבב ורוב כל מתוך שפע ברוחניות וגשמיות אמן ואמן.

ל"ג בעומר יום של שמחה, וכאן הבן שואל "וכי לשמחה זו מה זה עושה"??

לכן בפטירתו שלו עצמו, רבי שמעון בר יוחאי שמח מאוד, כי עכשיו הוא יעלה לישיבה של מעלה וילמד תורה עם רבי עקיבא רבו יחד עם כל 24 אלף חבריו שתוקנו על ידו.

ולכן ביום זה מפסיק האבל, וגם מזכירים את רבי עקיבא, למרות שיום פטירת רבי עקיבא אינו ביום זה, כי ביום זה התאחדו בשמחת התאחדות התלמידים של רבי עקיבא ורשב"י וחבריו.

והתאחדות תלמידים שכזו זו סיבה טובה לשמחה גדולה, והלוואי וזכות רבי שמעון תגן בעדנו ובעד כל יוצאי חלצנו בשפע ברכה ברוחניות ובגשמיות אמן ואמן.

ללמדנו, עד כמה חובתנו לדאוג לחברינו באמת, לדאוג להם כשאיפת חיים, עד כדי כך שלא נפחד מהמוות אלא נשמח בו כי נרגיש שעשינו טוב ונרצה להתחבר לטוב שפעלנו, וזו האמת האמיתית שאדם שמתחזק ומשתדל להתעלות והוא במצב של עליה גדולה, אין לו מה לפחד מהמוות.

אדרבה הוא רגוע ושלו כי יודע שהוא במצב נקי או במצב של התנקות ועליה וזה מה שבזרע עולם דורש מאתנו להתעלות ולנקות, וזה בדיוק כפי שכתוב על אשת חיל "ותשחק ליום אחרון".

לכן דווקא בימינו שהלחצים והדאגות שיש לכל בן אדם הם רבים ועצומים, לפחות בדבר העיקרי להרגיש רגוע ושלו, "ותשחק ליום אחרון" הכל מתגמד לעומת הרוע והשלווה הפנימית שזה מקנה,

ובהילולת רבי שמעון בר יוחאי נשמח מאוד ונקבל על עצמנו שנזכה גם להגיע לדרגה כזו כמו רבי שמעון שנשמח בלי דאגה ביום פטירתנו, כי נחיה בטהרה והתנקות ובעליה ובקדושה אמן ואמן.

וטהר לבנו - לג בעומר

*המשך - תגלחת אצל שמעון הצדיק

למירון לעשות תגלחת - חאלאקה לפאות לילדים בני שלוש, ומי שלא מצליח להגיע למירון הוא עושה זאת בקבר שמעון הצדיק בירושלים.

והאדמו"ר אומר זה לא בגלל ששם "שמעון", אלא בגלל שבל"ג בעומר עושים חאלאקה, תגלחת של מצוה פאות לילד הרך, והיות ושמעון הצדיק נישק והתלהב מהתגלחת הקדושה של אותו נזיר דרומי לכן באים אליו שוב לשמחו בתגלחת של מצווה.

יהודי יקר מחסידי טולנא באשדוד אמר לי, ראיתי מה שכתבת על שמעון הצדיק שנישק את הצדיק הקדוש מהדרום כמו שמנשקים ספר תורה, כי אותו בחור הקדוש את יופיו לשמים בכדי לנצח את יצרו הרע, ואז לא רק שערך הפך לחפץ של קדושה, אלא כל כולו, כל מהותו וכל יופיו **היה קודש קדשים**, מוקדש לבורא עולם.

ואז סיפר לי בהתרגשות שזה הזכיר לו את החידוש שאמר **האדמו"ר מטולנא זצ"ל** שאנשים בל"ג בעומר נוסעים

בר יוחאי בקודש הקדשים - סוד חמישים - תרומה

20 אמות על 20 אמות, שזה ביחד 40 ועוד 10 אמות גובה הכרובים שעשה שלמה יוצא הכל ביחד 50, ואולי זה קשור לסוד 50?? **ויתכן** ששלמה המלך בחוכמתו העצומה הגיע לכך ולכן הוא הוסיף עוד שני כרובים שגובהם עשר אמות.

בקודש הקדשים סוד חמישים, לצערי לא הצלחתי לחדש מה הוא הקו הירוק ומה הקשר שלו לחדש חדשים, אבל רמז לסוד חמישים בקודש הקדשים אולי יש מקום לחדש בדרך רמז, שהרי קדש הקדשים בבית מקדש הראשון היה

צאו מהמערה

הוראה מפורשת של ה' שיתיר לו לצאת?? וכמו כן מדוע רבי שמעון היה צריך לומר את המשפט שרשעים נידונים 12 חודש בגיהנום, ולכן אנחנו אמורים לצאת הרי ממילא הוא חייב לשמוע ציווי מפורש מבורא עולם שמתיר לו כבר לצאת??

אלא נראה שצריך כביכול התערותא דלתתא בכדי שיהיה התערותא למעלה, דהיינו שה' צריך את הרצון של האדם לצאת, וגם האדם צריך את האשור של ה' לצאת, וכך ביחד הוא יכול לצאת.

ולמה? למה צריך גם רצון של האדם לצאת וגם את האישור של הקב"ה שהוא יכול לצאת?? ונראה שהיות שבמקום שניהם היו היה מקום טוב, כי בתיבה נח עסק במצווה של חסד, וכאשר הוא יצא הוא ירד במעלות הרוחניות ונהיה איש האדמה, וכן רבי שמעון ובנו במערה הוא נהיה צדיק וקדוש שאף תנא לא התקרב למעלה שלהם כי הם היו במערה ואחרים לא, לכן לצאת ממצב טוב של רוחניות צריך גם רצון של האדם לצאת ואז מגיע האישור של הקב"ה.

הגמרא בשבת אומרת שלאחר שרבי שמעון בר יוחאי היה עם בנו רבי אלעזר במערה 12 שנים בא אליהו הנביא ואמר להם שכבר מת הקיסר שביקש להורגם והתבטלו גזירותיו וממילא יצאו רבי שמעון ובנו מהמערה, וכשיצאו ראו עולם כמנהגו נוהג, שחורשים וזורעים ורבי שמעון הקפיד איך עזבו חיי עולם הבא בחיי שעה, וכל מקום שנתן בו עיניו בהקפדה מיד היה נשרף, יצאה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם - חיזרו למערה, ולאחר 12 חודשים אמר רבי שמעון אנחנו לא גרועים מרשעים שנענשים בגיהנום 12 חודש, מיד יצאה בת קול ואמרה צאו ממערתכם.

ומצאתי בדומה לזה הסיפור של נח בתיבה, שה' צווה אותו להיכנס לתיבה, ולקראת סוף המבול נח בדק האם כבר אפשר לצאת, ובעצם הביע את רצונו לצאת, אבל הוא לא יצא עד שהיה ציווי מיוחד מה' שאמר לו צא מן התיבה.

ונשאלת השאלה אם חייבים לקבל אישור לצאת כי היה ציווי קודם להיכנס, אם כן מדוע נח בדק האם המבול עומד להסתיים הרי ממילא אין לו רשות לצאת רק על ידי

לג בעומר

לא פלא שכל מקום שנתנו בהם עיניהם מיד היה נשרף כי הם היו מופשטים לגמרי מהגשמיות, ולא פלא שרשב"י ובנו רבי אלעזר השיגו במערה סודות התורה שאין לנו בכלל מושג עד כמה הם השיגו!!!

ולכן נתפלל ביום קדוש כזה שנוכל להפשיט מעלינו את התאוות הגשמיות, ולהתקדש באמת!!! ובעזרת ה' הקב"ה ידאג לכל צרכנו הגשמיים, העיקר שנוכל להתעלות בתורה וביראת שמים!! אמן ואמן!!!

רבי שמעון במערה בתוך בור באדמה - ככה בלי בגדים עמוק באדמה, כי את הבגדים שמרו לתפילה, אבל ככה ללמוד תורה?? בלי בגדים?? נכון אין בעיה של צניעות כי היו מכוסים בבור אבל עדיין בלי בגדים??

אבל זה מבהיל!!! הם למדו בלי שום גשמיות כי הם היו מופשטים באמת מגשמיות, כל כולם שלהבת קודש רוחניים לגמרי למרות שהיו מחוברים לאדמה יותר מכל אדם חי!!!

כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק

ואחים יקרים מי שנלחם להצליח מאמין בכוחו של רבי שמעון ואכן לאחד כזה זכותו של רבי שמעון באמת ובוודאות עוזרת.

אבל מי שלא נלחם להצליח ברוחניות, ממילא באמת הוא לא מאמין בכוחו של רבי שמעון ואולי רק בדוחק יעזור לו זכות רבי שמעון.

רבי שמעון הקדוש אמר שהוא יכול לפטור את העולם כולו מן הדין, אבל אומרים חז"ל זה רק בשעת הדחק שמשמשים באמירתו הזו להגן על עם ישראל, אבל בוודאי לכתחילה חייבים אנחנו באופן פרטי וגם לדאוג שאנחנו וכלל עם ישראל נהיה באמת זכאים מן הדין ובלי להסתמך על רבי שמעון אלא בכוח העבודה שלנו והמלחמה שלנו.

וַתְּהִרָה לִבּוֹ - לֵאמֹר בְּעוֹמֵר

אז קדימה נילחם ביצר הרע ונברח מניסיונות, ובזכות רבי שמעון ימחק לנו עוונות ראשונים ויהיה לנו עוצמה וכוח

להמשיך להילחם עד הרגע האחרון לחיות תמיד בקדושה ובטהרה אמן ואמן.

אות הקשת לא נראתה בימיו

אלא נראה לתרץ שהיהודים שסבלו ברגע ששמו לב שאין קשת למרות הקושי והגזירות, מיד היהודים הבינו שכל הגזירות לא באו מתוך עונש וכעס של בורא עולם עלינו אלא הם ניסיונות ויסוריים של אהבה ושעת מבחן וניסיון של מסירות נפש.

וברגע שיהודי יודע שהקשיים זה רק ניסיון ולא עונש, זה נוטע בו עוצמה לנצח בניסיון ולא ליפול חלילה בניסיון, אז צדיקים הלילה אין קשת ואנחנו חייבים לנצח ולהתגבר על כל הקשיים והניסיונות בהצלחה אמן ואמן.

התפללתי בליל לגי בעומר שיהיה לי חידוש ומיד השם יתברך נתן לי חידוש, שהנה אומרים בשבחו של רשב"י שבכל ימיו אות הקשת לא נראתה, דהיינו שהקב"ה לא כעס ורצה להשמיד את העולם.

אבל קשה מאוד, שהרי באותם שנים היהודים סבלו מרורים ורציחות אכזריות מגזירות השמד של הרומאים, ואם כן כן נגזר גזירות רעות מאוד על עם ישראל עד כדי כך שרשבי ובנו היו שנים במערה?? ומה התועלת בכך שסבלו בלי לראות את הקשת??

התחדש בלג' בעומר תשע"ט בס"ד עצומה

אות הקשת לא נראתה

לא יום ולא שבוע ולא חודש ולא שנה אלא 13 שנה!!! ולומדים תורה בקדושה עילאית בהתפשטות הגשמיות מוחלטת שהיו מופשטים מבגדיהם ואכלו חרובים בלבד משך 13 שנה ורק חרובים שהוא מאכל בהמה.

זה האיר את העולם, וזה גרם להקב"ה שמחה עצומה והתגבר על הכעס העצום שהיה להקב"ה על רשעות הרומאים ועל ירידת קרן התורה וסגירת הישיבות.

כן זה חלק מגדלותו של רשב"י ובנו רבי אלעזר, שהם שנים מול כל הטומאה והרשעות ניצחו וגרמו שמחה לה', שגדלותם ניצחה שלא נראתה הקשת בחייהם.

כפי שכתבתי קודם בזמנו של רשב"י במערה היה גזירות קשות על עם ישראל בעיקר רוחניות מהרומאים הרשעים שניסו בכל כוחם לעקור את הדת מעם ישראל הם הרגו עשרה הרוגי מלכות באותה תקופה ואסרו ללמד תורה, ואם כן בוודאי היה אמור להיות קשת באותה תקופה שחשכו מאורות העולם וחשך אור התורה וקיום המצוות בעם ישראל, ובוודאי היה אמור להיות כעס עצום של ה' שהיה אמור להתבטאות בקשת שהעולם אמור להיחרב כי **כי אם לא בריתי יומם ולילה חוקי שמים וארץ לא שמת**.

וכאן החידוש העצום, ש2 צדיקים קבורים במערה בחייהם בלי לזוז ממקומם שעות על גבי שעות בקור ובחום

נעשה אדם נאמר בעבורך

אוי רחל כמה תודה לך בת ירושלים, מה בניית בעומק הבנתך וויתורך על מנעמי החיים.

את רבי עקיבא שלנו את רחל בניית במסירות נפש מעשירות מופלגת לעוני מחפיר עם אדם מבוגר שהתחיל מאלף בית.

מדהים רחל הצדקת היקרה מפז, אנא התפללי עלינו שנוצח לראות מעלת חברנו ולא את חסרונו.

ורבי עקיבא שזכה באשת חיל מיוחדת זו שמכוח שראתה את מעלתו ולא את חסרונו גם כשחסרונותיו בלטו מאוד ואילו מעלותיו היו נסתרות מאוד מאוד, היה לו דוגמא עצומה על עומק נהגו כבוד זה מזה, מרחל אשתו שמכוח שכבדה אותו והאמינה בו היא הצליחה להעלותו למעלה למעלה לדרגות שאין לנו אפילו צל של השגות, וזה היה רבי עקיבא להשריש בתלמידיו שיש חובה לכבד ולהאמין בזולת ולעודד את החבר ולנהוג בו כבוד עד כדי מסירות נפש והתבטלות העצמית כפי שנהגה בו רחל אשתו הצדקת.

ולכן לכאורה מובן מאוד דברי הרמ"ע פאנו שרבי עקיבא היה אמור להיפטר יחד עם תלמידיו.

אבל הקב"ה העמיד את רבי עקיבא לחיות כי הקב"ה רצה שרבי עקיבא יעמיד את 5 תלמידיו שבהם היה רבי שמעון בר יוחאי, שעבור נשמת רשב"י הקב"ה החיה את רבי עקיבא, וזה נעשה אדם נאמר בעבורך, שהאדם זה רבי עקיבא שבזכות רשב"י הקדוש ברוך העמיד ועשה שרבי עקיבא יחיה ולא ימות.

כשרקדו ושרו מילים אלו התחדש לי חידוש עצום, שהיום זכיתי למאמר נפלא שאמר לי היום הרב **הגאון אליהו פרידלנדר שליט"א מנהל ת"ת תורת אמת ב"ב** ששאל אותי שאלת **המקובל הרמ"ע פאנו זצ"ל** מדוע חוגגים ביום לגי בעומר הרי זה אמור להיות יום עצוב, כי נפטר צדיק יסוד עולם רבי שמעון בר יוחאי, ולשמחה זו מה זו עושה??

וענה המקובל שבאמת גם רבי עקיבא היה אמור להיפטר יחד עם 24 אלף תלמידו שלא נהגו כבוד זה בזה, כי הוא היה רבם, והוא היה אמור לחנכם, והשמחה היא שבלגי בעומר פסקו מלמות, ורבי עקיבא לא נפטר עמם.

ובזכות חבורת צדיקים נפלאים שדרשתי בפניהם, התחדד יותר טענת הרמ"ע פאנו, שרבי עקיבא היה אמור להיפטר שהרי נתבונן על סיפורו של רבי עקיבא שמשנאת תלמידי חכמים שאמר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור, הפך לרבם של כל התלמידי חכמים.

נראה מכך שמי שהכי שונא אל תיבהל ממנו, השנאה מלמדת שיש פונטיצאל עצום להיפך בבן אדם זה.

ואת זה קלטה רחל המיליונרית המוכשרת והצעירה המושלמת בכל הענייני השלימות שיכלה לקבל את השידוך המושלם ביותר בבחורי הישיבות שבירושלים.

והיא בחרה ברבי עקיבא עם הארץ בן 40 רועה צאן. כי קלטה אותו והאמינה בו.

וְטָהַר לְבָנוֹ - לַג בַּעוֹמֵר

עקיבא, וכי רשב"י לא ענק הוא ממלאכי השרת, כי הוא יצור אנוש וילוד אשה שהתעלה מהגשמיות וטיפס בחייו לדרגות שאי אפשר כלל לתארם.

זכור ביארתי על עומק חטאם של תלמידי רבי עקיבא במקום אחר, ואכמ"ל, ונזכור שרבי עקיבא אמר את המאמר **שואהבת לרעך זה כלל גדול בתורה** - כי ראה שכל 24 תלמידיו נפטרו בגלל שלא נהגו כבוד ולא שרד לנו מאום מתורתם, זה מוכיח לעיני כל שואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה ממש, שבלי זה הכל נמחק!!!

ומדוע רבי עקיבא נחשב "נעשה אדם" כי אפילו משה רבינו נבהל מגדלות תורתו של רבי עקיבא שמשה רבינו התקדם בזמן ונכנס לשיעורו של רבי עקיבא ולא הבין כלום עד כדי חלישות דעתו של משה, ומשה טען להקב"ה תן לרבי עקיבא לתת את התורה לעם ישראל במקומו.

נ, לא פלא שעל ענק שבענקים כזה הקב"ה כביכול מתייעץ עם המלאכים "נעשה אדם", שבעצם הקב"ה החיה את רבי עקיבא בזכות העצה של המלאכים שיצאו מרבי

13 שנה במערה

אולי 12 שנה רשב"י היה במערה כי זה חצי מ24, והיות והיה יחד עם בנו ושניהם יחד למדו במסירות נפש בהתפשטות הגשמיות 12 שנה אז יחד זה שווה ל24 שנה כביכול, וזה תיקון את 24 אלף תלמידי רבי עקיבא שנפטרו בלי זכר שהרי כל דברי לימודם וחידושים לא התפרסמו בעולם, ולימוד רשב"י ובנו תיקנם וחידושי תורתם של 24 אלף תלמידי רבי עקיבא הם בכלל תורת הנסתר שגילה רשב"י בכוח קדושת לימודו. וכפי שהארכתי קודם בעניין עצי שיטים שהיו 24.

ואולי בכל זאת הקב"ה דרש מהם עוד שנה, כך שלכל אחד מהם גם בלי חיבור של 12 ועוד 12 יצא שלכל אחד יהיה 13 שנה שזה רוב מובן שהם אמרו משפט רשעים בגיהינום יב' חודש שידעו רשב"י ובנו שתפקידם לתקן את תלמידי רבי עקיבא ולכן דנו מעצמם שמקסימום תיקון זה שנה אפילו לרשעים שבגיהינום וכל שכן לצדיקי עליון תלמידי רבי עקיבא שמספיק שנה אחת נוספת ל12 כך יש רוב של חשיבות של שנה בכדי שכל אחד מהם בנפרד כביכול תיקן לבדו את כל 24 אלף תלמידי רבי עקיבא זצ"ל.

בְּרִי יוֹחָאֵי וְלִשְׁדָּה תַּפּוּחִים, עֲלִיתָ לְלֶקֶט בּוֹ מְרֻקָּחִים, סוּד תּוֹרָה פְּצִיצִים וּפְרָחִים,

בלג' בעומר אש בוערת בי כי בכלל עם ישראל אצל כל יהודי ויהודי בוערת אש קודש בזכות רשב"י, והשנה תש"פ בעת שיא הקרונה שהגבילה מרוב רובו של עמך בית ישראל לעלות למירון לקברו של רשב"י, זכיתי לחדש חידוש עצום, בעת הריקוד בליל לג' בעומר, והחידוש התמשך ונכתב בלילה וביום.

זכיתי שעיקר החידוש נקרא על ציון רשב"י הקדוש בליל לג' בעומר, בחדרו הריק של הציון לצערם ויגונם העצום של עם ישראל, על ידי ידידי הצדיק הקצין הבכיר ר' חנן סיבוני שליט"א שמתוקף תפקידו הצליח להיכנס לבדו לקודש פנימה ולמד חידוש זה בציונו הקדוש של רשב"י, וכולי דמעות של שמחה על שזיכני ה' לכך, ועל שלחותו של ידיד נפשי היקר מאדם רבי חנן סיבוני שה' ישלם שכרו משלם בזה ובבא.

ואם כן תמוה איך רש"י מפרש שהר סיני שהיה על ראשי בני ישראל היה כתפוח מתוק ומלא אהבה עזה בין הקב"ה לעם ישראל!! כמו חיבוק ונישוק!!! הרי כפיה הייתה שם!!!

אלא התשובה היא, שעם ישראל הוכיחו שהכפיה של הקב"ה שכפה עליהם הר כגיגית ואיים עליהם שפה תהיה קבורתכם, לא החליש אותם מאהבתם העזה שאמרו קודם "נעשה ונשמע", אלא התלהבו בהתלהבות עזה להתחבר עוד יותר להקב"ה בעבותות וחבלים עזים של אהבה, מתוך אהבה ומתוך יראת העונש, העיקר להתחבר תמיד בעוז ובעוצמה להקב"ה.

ומי הוכיח שדווקא הכפיה והלחץ וכביכול המחשת הקבורה זה הגביר את האהבה העזה והגדיל את עוצמת מתן תורה לטובה ולא לרעה, הגביר את אש האהבה ולא קיררה חלילה, זה היה רשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר!!!

שרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר מתוך שהיו קבורים במערה בעמידה "במערות צורים שעמדת" בלי לזוז במשך רוב שעות היום כשלמדו תורה, ככה במשך 13 שנה עד שגופם היה מלא יבלות ופצעים - וכל אכילתם היה רק **חרובים** כל יום משך 13 שנה בלי לגוון, למרות שזה מאכל **בהמות**, בכל זה דווקא מתוך לחץ ופחד מוות מהרומאים שחיפשו להורגו, ומתוך כקבורה שכזו, הפכו רשב"י ובנו מצב זה כמקפצה הכי גדולה להגיע להישגים שאף אחד לא השיג, "סוד תורה כפיצים ופרחים".

כי דווקא שם מתוך התמדתם בתורה במסירות נפש עצומה כביכול מתוך כפיה עצומה ונוראה, התגלה להם סודות התורה, כי דווקא מתוך כפיה זו זכו ונדבקו

בְּרִי יוֹחָאֵי וְלִשְׁדָּה תַּפּוּחִים, עֲלִיתָ לְלֶקֶט בּוֹ מְרֻקָּחִים, סוּד תּוֹרָה פְּצִיצִים וּפְרָחִים, נְעִשָׂה אֲדָם נְאֻמְרָא בְּעִבְרָא, וְחִשְׁקָה נַפְשִׁי לְהַבִּין מֵהוּ הַשְׁדָּה תַּפּוּחִים???

וזכרתי שבשיר השירים כתוב את המילה "תפוח" והתעוררתי שאולי יש קשר ביניהם, והנה הפסוק, בפרק ח' ה' "מי זאת עלה מן המדבר מיתרפקת על דודתה תחת התפוח עורתיך שמה חבלתך אפך שמה חבלה ילדתך".

ואכן בס"ד מצאתי קשר!! כי הנה רש"י שם מפרש, "מי זאת" - הקב"ה ובית דינו אומרים על כנסת ישראל, מי זאת כמה היא חשובה זאת שנתעלתה מן המדבר בכל מתנות טובות, שם נתעלתה במתן תורה, ובדבוק שכינה ונראית חיבתה לכל ועודנה בגלותה.

וממשיך רש"י "תחת התפוח" זכור כי בתחתית הר סיני העשוי על ראשי כמין תפוח שם עורתיך, והוא לשון חבת אשת נעורים המעוררת את דודה בלילות בתנומות עלי משכב מחבקתו ומנשקתו. שמה חבלתך - הרי אמרנו שהקב"ה קראה אמו שם נהיתה לך לאם. חבלתך - לשון חבלי יולדה, חבלתך באו לך חבלים ממך.

וכאן טמון הסוד הגדול עכשיו התגלה לי ואני כותב זאת בדמעות התרגשות, כי הנה לכאורה קשה מאוד שהרי בגמרא בשבת פח' על הפסוק "ויתיצבו בתחתית ההר", א"ר אבדימי בר חמא בר חסא: מלמד שכפה עליהם הר כגיגית ואמר להם: אם אתם מקבלים התורה - מוטב, ואם לאו - שם תהא קבורתכם, ואחרי זה קבלו שוב באהבה בימי יהושע ובימי מרדכי ואסתר.

וַתְּהֵרָ לָבָנוּ - לָג בַּעֲוֹנוֹ

וכך יצא התוצאה ש"שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני", שיש כאן בחינת שמאל שזה ה"כפה עליהם הר כגיגית", ויש "ימינו תחבקני" שזה ה"נעשה ונשמע", או שעם ישראל התחבר יותר להקב"ה כשהצטרף גם הכפיה אימת העונש.

ודעו זה מובן על פי מה שכתבתי בפרשת יתרו, שנשאלתי בצעירותי, שאם מטרת בורא עולם היא להטיב לבריות למה יש גיהנום לעוברי עבירות ולאנשים שלא מקיימים מצוות? בפרט שרוב בני אדם נכשלים בעבירות רח"ל!!

והתשובה על כך פשוטה היא, שאם יש תחרות לרוץ 20 קילומטרים רצוף בלי הפסקה ובמהירות מקסימלית לכל אדם לפי היכולת הרפואית שלו שנקבעה על ידי רופא, ומובטח למצליחים פרס של מיליון דולר, וכמובן כל השומעים התלהבו והתחילו לרוץ כי הפרס קסם לכולם, אבל במשך המרוץ רבים נחלשו וטענו שהם כבר ממש לא מסוגלים, ואין מה לעשות הם לצערם הפסידו את הפרס הגדול, ורק 10 אחוז הצליחו להתגבר על הקשיים ועל החולשה ואכן זכו בפרס המיוחל.

אבל אם יעשו מירוץ שמלבד הפרס הגדול, אי אפשר להתייחס כי **כלבים גדולים עזי נפש קורעים לגזרים את כל הנכשלים**, במקרה כזה הרוב המוחץ אכן יגלה כוחות עילאיים ויצליח לסיים את המטרה עד תומה, כי פשוט אי אפשר לסגת ואי אפשר להתייאש!! כי הפחד דוחף אותו שאין דרך להתייאש!!!

וכך ברא עולם את עולמו שיהיה פחד מהעונש על אי קיום המצוות כך אכן יהיו הרבה יותר יהודים שיצליחו להגיע למילוי תפקידם בעולם הזה, ויזכו לטוב נצחי אין סופי אמן ואמן.

ואולי גם **במשלי בפרק כה'** שכתב בו "תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפניו" אפשר לפרש שתפוחי זהב במשכיות כסף, הכוונה שמכוח מתן תורה בכפיה מלבד הנתנה מתוך הנעשה ונשמע, זכו ישראל לקבל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, שזה המשל זהב במשכיות כסף.

ודומה למה שכתב שם **הגאון**, המשיל דרך "הפשט" בלימוד התורה **לכסף**, "ודרך הסוד" **לזהב**, כי הכסף נצרך לכל להוצאה, אבל הזהב אינו נצרך רק לדבר יקר והיינו לעשירים, כן הפשוט הוא נצרך לכל אבל הסוד אינו רק לגדולים, והביא עוד הסבר, שלשון "תפוחי" מורה, שבתפוח יש 3 גוונים, כך יש בתורה, בתורה שבכתב יש 3 דהיינו תנ"ך = תורה נביאים וכתובים, ובין בתורה שבע"פ, שזה מדרשות וברייתות ומשנה, ואילו **הגמרא** הוא **כולל הכל**, והיא השביעית והרביעית לכן אמר "תפוחי".

ומכל מקום, עם ישראל שוב קיבלו עליהם את התורה מאהבה בסוף חיי יהושע ובאהבה ושמחה בימי מרדכי ע"פ הגמרא **שבת פח'**, כי במרוצת הדורות אכן האהבה התקררה ונשאר יותר אימת העונש, ולכן היו צריכים לחזק מחדש את קבלת התורה מאהבה, ובעצם גם בימי אחשוורוש היה אימה עצומה כי המן ביקש להשמיד את כל עם ישראל, ומתוך פחד זה הם התחזקו וחזרו בתשובה בבחינת "ופרעה הקריב" שמתוך הפחד עם ישראל חזרו והתקרבו להקב"ה ע"פ מדרש **שמות רבה כא'**.

בכל זאת עם ישראל כשסר מהם מר המוות עשו וקיימו "ונהפוך הוא", שהפכו את ההתחזקות מתוך אימה, לחלק בלתי נפרד לקבלה בהתחדשות של התורה מתוך אהבה ודבקות בהקב"ה, ומתוך שמחה שהקב"ה אוהב את עם ישראל ושומר עליהם בכל דרך גם דרך המן הרשע, שלא

להקב"ה באהבה עזה אין סופית, כי כך הם מחקו את הגשמיות עד לשימוש מינימום שבמינימום של גשמיות, ונהיו כמעט כל מהותם רק רוחניות, והיות והיו במערה 13 שנה לכן זה נחשב "שדה תפוחים", ואילו במתן תורה היה זמן קצר, לכן שם זה "תחת התפוח", לשון יחיד.

ואולי זה גם הכוונה לכתוב **בשיר השירים פרק ב' פסוק ג'**: "כתפוח בעצי היער כן דודי", שעם ישראל משתבח בהקב"ה שכפה עליהם הר כגיגית, כי הכפיה הזאת מתוקה לעם ישראל, כמו התפוח המתוק שגם הוא נותן צל כי הוא חלק מעצי היער, אבל זה **צל עם ריח מתוק** "וְרִיחַ אֶפְרָיִם כְּתַפְּחוֹתִים", כך גם יש הרבה כפיות בעולם, אבל **הכפה עליהם הר כגיגית מתוק הוא כתפוח לעם ישראל**.

ואכן ראיתי **בגאון** שגם מתייחס לצל של עץ תפוחים לעומת צל של עצים אחרים אבל בדרך שונה, ומ"מ גם הגאון מקשר זאת למתן תורה בדרכו, (כמו כן הגאון מבאר "ריח אפך כתפוחים" שאפך זה לשון **תוקף** – **תוקף הדינים**, וא"כ כדרכנו שהכפה עליהם הר כגיגית זה היה כביכול החרון אף, אבל לדברי הגאון כתפוחים הכוונה שזה השפיע עמקות והבנה מושלמת בתורה ע"י"ש).

וייתכן עוד, שעניין ה"כפה עליהם הר כגיגית", והוא ע"פ **הגמ' בע"ז ב'** שהקב"ה פנה לכל הגויים ושאל אותם מי רוצה לקבל את התורה, וכשהגויים ענו לה' בשאלה מה כתוב בה, הקב"ה הביא להם דווקא את **המצווה הכי קשה לאותו עם**, לאדם - לא תרצח, לישמעאל - לא תגנוב, לעמון ומואב - לא תנאף, א"כ יכולים האומות לטעון **שהקב"ה לא הרתיע והפחיד את עם ישראל מקבלת התורה ולכן עם ישראל הסכים לקבלה**!?

אבל ברגע שהקב"ה **כפה על עם ישראל הר כגיגית** ואיים עליהם שאם לא יקבלו את התורה פה תהיה קבורתכם, **בזה נסתמו טענות הגויים**, כי זה פוגע עד עומק הנשמה, שהיהודים באו מתוך רצון טוב בשמחה ובהתלהבות עצומה בהתמסרות מושלמת להקב"ה ואמרו נעשה ונשמע, והקב"ה בא וכופה עליהם הר כגיגית ומאיים עליהם במיתה, וזה עלול היה לקרר את כל הקבלה, עד כדי כך שכתוב שהר קבלו עליהם באהבה בימי מרדכי, כי נשאר טעם כפיה בתן תורה, ובכלל יהודי שכופים אותו דווקא עלול בטבעו לגלות מרדנות יותר משאר האומות.

ובכל זאת עם ישראל קיבל באהבה את הכפיה, והמתיקו כצל של תפוח, שכל הכפיה מתוקה היא לעם ישראל שכך הם קשורים להקב"ה על דרך החיובית והשלילית, בבחינת אהבה ויראה, וכפי שמרומז בפסוק ה', וגם שמחו שכך נסתמו טענות כל הגויים שנמשלו לעצי היער, שהם קבלו סוג של כפיה ומיד ברחו וסרבו לקבל עליהם את התורה.

וכמו כן עם ישראל משבח את הקב"ה **בשיר השירים פרק ב' פסוק ה'** "סמכוני באשישות רפדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני", שמצד אחד הייתה קבלת התורה מהאהבה "נעשה ונשמע" וזה מתואר בפסוק הקודם "ודגלו עלי אהבה", ואכן מצאתי בגאון שם שמבאר שמה שכתוב בתחילת הפסוק "הביאני אל בית היין" הכוונה למתן תורה ש"יין" זה גימטריה ע' כנגד ע' **פנים לתורה**.

כי עם ישראל מתוך אהבתם העזה לבורא יתברך ולתורתו, רצו חיבור הכי חזק והכי מושלם להקב"ה לכן הם שמחו בכפיה של הר כגיגית, שזה הגן והפחיד את עם ישראל שלא יכשלו בחטאים, כי עם ישראל חולה אהבה על הקב"ה ורוצה פחד שלא יפרד לעולם חלילה מאהבת ה' גם בעת התקררות האהבה, והפחד זה חלק מרצון ואהבת עם ישראל לה', כי הם בערו באהבת הבורא.

וְטָהַר לְבָבוֹ - לֵאמֹר

העונש, לקבלת עול מלכות שמים ועול תורה מתוך אהבה ומתוך שמחה עצומה.

יתנתקו מאהבת ה' ומעבודת הבורא יתברך, ובכך עם ישראל הפכו את האימה מהמן וההתחזקות מיראת

יהי רצון שתורתו תהיה מגן לנו ותאיר עינינו תמיד, ונזכה לאהבת ה' תמיד בכל מצב ובכל זמן נתמיד באהבת ה' ובלמוד תורתו הקדושה, ושנזכה גם אנו הקטנים והשפלים ללקוט בו מרחקים ולעשות ציצים ופרחים לתורה הקדושה, כי זה מתנת הבורא לנו באהבתו העצומה לנו, וברצונו לשמחנו בלימוד תורתו הקדושה, ועל ידי שמחת החידושים הקב"ה יעזרני להתקדש ולבטל ממני הנאות גשמיות מיותרות וכל שכן הנאות אסורות, ולהתקדש ברוחניות בצימאון ובתשוקה עצומה, וכך אזכה להידבק בהקב"ה בחבלי אהבה עזים ומתוקים אמן ואמן.

האם ואיך קיים רשב"י ובנו קידוש וסעודות שבת ואכילת מצה במערה? האם יש צורך לנהוג לאכול תמרים בל"ג בעומר?

במדרש תלפיות (אות ה' ענף חרוב) כתב ששמע מפה קדוש ממורינו הרב רבי משה גאלאנטי זצ"ל שקיבל מהזקנים איש מפי איש עד רשב"י שאילן חרובים שהיה לרשב"י במערה היה מתהפך בערב שבת לאילן תמרים – ומוסיף **תלמידי אברהם לוי** ני"ו שזה משבעת המינים וזה עונג שבת ודבש תמרים זה השביעי בפסוק והראשון לברכה, ובס"ד כיוון לדעתו הרמה של האדמו"ר **מגור זצ"ל בעל הפני מנחם**.

והרבנית הצדיקה אסתר מאשדוד הוסיפה שגם רשב"י היה במצב התנתקות מהגשמיות כמעט לחלוטין בכ"ז בשבת היה שיפור בגשמיות, מחרובים לתמרים, כי מצוות עונג שבת זה בעונג גשמי. ועיין **זכרו תורת משה**, ובחיי אדם בתחילת הלכות יוב"פ.

ותירץ א': שאנוס רחמנא פטרא, שכיוון שבאותם שנים נתחבא מפני המלכות מסכנת מוות, לכן פטור היה ממצות ג' סעודות ואכילת מצה ומרור בפסח, וכל המצוות שלא קיים מחמת האנוס לא נחשב כביטול, וכמו ששבת הותרה אצל חולה, (שו"ת רב פעלים חלק א' יור"ד סימן נ"ב),

ואכן גם החרובים לא גדלו שם קודם וגם המעיין לא היה שם קודם, אלא בנס הם נוצרו בכדי שרשב"י ובנו יוכלו להתקיים בדוחק עצום כמעט בהתפשטות הגשמיות, וכמובא **בגמרא שבת לג ע"ב** אזלו טשו במערתא איתרחיש ניסא איברי להו חרובא ועינא דמיא, ופרש"י חרוב לאכול פירותיו ועינא דמיא לשתות.

ואולי לפי דבריו מובן שלכן רשב"י לא התבטא רשב"י "כל ימי קיימתי" אלא כל ימי "לא ביטלתי".

ופלא דברי רש"י מה בא לחדש לנו?? ולמה לא כתב מים לכל צרכיהם, וכי לא השתמשו במים גם לנטילת ידים? ויתכן שכוונת רש"י שלא התרחצו במים, והראיה שגופם היה הרוס לאחר שיצאו מהמערה, ואם היו מתרחצים אולי זה היה מגן על גופם למרות שהיו שקועים רוב גופם באדמה ויל"ע.

אומנם יש להוכיח שגם באנוס כשאי אפשר לקיים אפשר להחשיב כאילו קיים, מהגמרא ברכות סא' שהעיד רבי עקיבא על עצמו שכל ימי השתוקקתי לקיים את המצווה למות על קידוש ה', ואיך העיד כן, הרי 40 שנה בתחילת ימיו היה עם הארץ ושונא ת"ח??

אומנם צריך עיון, מדוע הקב"ה לא הכין כביכול בדרך הטבע שיהיה מעיין במקום ועץ חרובים שנים רבות עוד קודם שנטמנו רשב"י ובנו במערה, שהרי כך מצאנו הנהגת הקב"ה **בירושלמי תענית ד'** א"ר חנינא 40 שנה לפני שגלו ישראל לבבל נטעו תמרים בבבל, והקב"ה הכין זאת בכדי שיהיו להוטים אחר מתיקה שהיא מרגלת הלשון לתורה, ודברי **הגמרא בפסחים פז'** לא הגלה הקב"ה את ישראל לבבל אלא כדי שיאכלו תמרים ויעסקו בתורה. וההסבר הוא ע"פ **המדרש רות ה' טו'** שבוועז אכל מיני מתיקה אחר המזון שהיא **מרגלת לשון לתורה**.

אלא כל השנים שהיה כאנוס נחשבים כאילו קיימם, כי הזמן שאינו אנוס מוכיח מה באמת רצונו של האדם, או שההגדרה היא שהזמן שהאדם אנוס לא נחשב לזמן.

עוד תירץ ב': שהיות ובשבת היה לרשב"י תמרים, ובגמרא **ברכות יב'** כתוב שאם בירך ברכת המזון על תמרים - יצא ידי חובה, כיון שתמרים מזינים, ואכן כך נפסק בשו"ע ר"ח י"ז וכתב **הפמ"ג (אשל אברהם רע"ג מו')** שלפי זה אפשר שיוצאים בתמרים ידי חובת קידוש במקום סעודה.

ותלמידי היקר אברהם לוי בחריפותו ענה מיד שאנוס שאני, ובעצם כיוון לתירוץ הראשון של הרב פעלים, וכמו כן כלפי חובת קידוש ענה שיתכן שרשב"י עשה שכר מתמרים עבור קידוש, אומנם זה מועיל רק כלפי קידוש שחרית והבדלה – משנ"ב רעב' יא' או שיצא ידי חובתו בקידוש שבתפילה, אומנם **בגמרא בשבת יא'** כתוב שרשב"י לא התפלל כית תורתו אומנותו, ורק התלבש לצורך קריאת שמע – תוס', ולא ברור אם תפילת שבת התפלל לצורך הקידוש שבו.

ויתכן שהתשובה היא כאמור בדברי המדרש תלפיות שלכבוד שבת נעשה נס וגדל להם תמרים, ועץ חרובים רגיל לא מגדל תמרים, אלא כל בריתו היה בנס מעל הטבע, ולכן נברא בנס ולא בדרך הטבע, מיוחד ממש לרשב"י ובנו, וכפי לשון המזמור **"ושם נברא מעיין לו וחרוב למאכלו"** ואולי והיות והכל היה מעשה ניסים, לכן הדגיש רש"י שהשתמשו במעשה ניסים רק מה שמוכרח ממש לקיום הנפש ולא יותר, דהיינו לא לעידון הגוף, ויל"ע.

אבל עדיין יש להקשות שלצאת ידי חובת קידוש וסעודת שבת בתמרים זה רק בדיעבד ולא לכתחילה, ולמה לא נעשה לרשב"י ולבנו נס שיהיה להם יין ולחם לקיים מצוות קידוש וסעודת שבת כראוי ולכתחילה?

אומנם יש לתמוה ולהקשות, מדוע לא נעשה להם נס לכבוד שבת שיהיה להם יין ולחם, שכך יוכלו לקדש על היין ולקיים מצוות 3 סעודות שבת? וכבר מצינו שלעתיד לבוא יגדלו לחמים על העצים **שבת ל'**, והרי כאמור קודם עץ החרוב היה כולו בנס ומעל דרך הטבע שהתחלף לתמרים?

ואולי אפשר לתרץ על פי דברי האדמו"ר בעל הפני מנחם **מגור זצ"ל** שנתן טעם מה מיוחד בתמרים, והוא שלא מצינו שהמרגלים דברו רע על התמרים וגם לא הביאו מהם, לכך התמרים קודמים לכל הפירות לברכה, וגם מרגילים את הלשון לתורה, כי אין בפירות אלו הפגם של

וְטָהַר לְבָבוֹ - לֵאמֹר בְּעוֹמֵד

דיבה רעה של המרגלים, ואדרבא המרגלים הודו בפייהם כי הארץ זבת חלב ודבש היא - במדבר יג' כז', ודבש היינו דבש התמרים.

וכמו כן כתוב בספר משך חכמה בפרשת חוקת כ' ה' שדייק את הפסוק "לא מקום זרע ותאנה וגפן", שלא הזכירו זית שמן ודבש שכל זה היו טועמים במן שטעמו כצפיחית בדבש ולשד השמן, ולכן לא הזכירו זאת, ולכן לא נשאו המרגלים מן הזיתים והתמרים כי זה טעמו במן.

ונראה להוסיף שיתכן שלכן הקב"ה נתן במן בטעמו הטבעי טעם דבש - תמרים, בכדי שהמרגלים לא יחטאו בתמרים ושפרי מתוק זה ישמש את לומדי התורה בקדושה - רשב"י ובנו במערה, ולומדי התורה בבבל שמשם יצא תורה - תלמוד בבלי.

ולפי זה, הקב"ה לא רצה לעשות נס לרשב"י ובנו שיאכלו לחם וישתו יין, כי כשהם היו במערה הם בדרגות קדושה מושלמות, ובהתפשטות הגשמיות ממש.

והרי בלחם נעשה עבירה של עץ הדעת לפי כמה שיטות, וביין חטאו המרגלים שהביאו גפן והוציאו שם רע בגינו, וכן מיין השתכר נח ויצא מזה קללה, וגם לויט חטא בבנותיו בגלל שתיית היין שמצא במערה, ומהיין שנמצא במערה יצאו שני עמים ממזרים, אומנם בתמרים לא נעשה בהם עבירה לכן הם מסייעים ללימוד התורה - "מרגלת לשון לתורה", ולכן רק בתמרים נעשה נס לרשב"י שיקדש ויקיים מצוות סעודות שבת, ועיי' עוד תי' לקמן בס"ד.

ואכן בשו"ת ש"ח יצחק ס"י רצד כתב שאותם המקפידים לעשות סעודה ביום ל"ג בעומר לכבוד ההילולא של רשב"י, שכדאי להנהיג לאכול חרובים ותמרים בסעודה זו, למען לספר ולפרסם הנס שהיה לרשב"י במערה, שאילן החרוב נהפך להם לתמרים בכל ערב שבת, שזה בעצם נס מעל הטבע ממש, מעין עולם הבא, וכאמור.

ואחר כל האריכות, עדיין יש להקשות, מדוע ראה רשב"י צורך להעיד עליו דווקא שלא ביטל מימיו מצוות 3 סעודות, וכי חסר מצוות בתורה, מדוע העיד על עצמו רק מצווה זו (לפי הידוע לענ"ד)?

ויתכן והתשובה היא, שבקיום מצוות 3 סעודות לכתחילה וכראוי, ויתר רשב"י על מעלות עצומות, שהנה במערה רשב"י או שהיה אנוס מלקיים מצוות קידוש ושלוש סעודות במערה, או שקיים רק בדיעבד, אבל במערה דווקא

היה לו שם פסגת הרוחניות, שם חיבר את ספר הזוהר (ע"פ המסורת - תניא איגרת הקודש קמג' א'), ושם למד בחברותא עם אליהו הנביא בבוקר ואחרי הצהריים, ושם טייל בגן עדן, דרגות שאף תנא בדורו לא השיג כמובא בגמרא.

ובכל זאת שאף לצאת מהמערה לא בכדי הנאת גופו, כי מי שכולו בעולמות העליונים אין לו שאיפה להפסיק מתיקות מושלמת זו, שאין לנו מושג בה כלל, בכל זאת רשב"י רצה לצאת, כי שאף לקיים מצוות קידוש וסעודת שבת בלי אונס - לכתחילה ביין ובפת ולא בדיעבד.

והוסיף תלמידי היקר אברהם לויניו שלכן כשיצא בפעם השניה ראה יהודי עם 2 בדי הדסים לכבוד שבת כנגד זכור ושמור, שמח והתלהב, כי זה הוכיח לו שרצונו לצאת מהמערה רצויה כי כוונתו להדר במצוות קידוש וסעודת שבת לכתחילה לכבוד את השבת כראוי ולכתחילה יותר מהמחויב, ולא רק לצאת ידי חובה בדיעבד, וההדסים מורים על כך, כי אין חובה לקחת 2 הדסים כנגד זכור ושמור להריח בהם בשבת, אלא זה הידור לכבוד שבת.

ואכן מוכח שרשב"י רצה לצאת מהמערה, שהרי בפעם הראשונה אחר 12 שנים מספיק היה לו הידיעה שמת הקיסר וגזרותיו התבטלו מיד יצא, וגם כשחזר למערה כשה' ציווה עליהם בגלל שהחריבו שדות במבטם, לאחר 12 חודש אמר רשב"י שנגמר להם העונש, ואכן ה' התיר להם לצאת, ומשמע שזה היה לאחר גילוי רצונו של רשב"י לצאת החוצה.

אומנם טענו תלמידי המצוינים בכיתות ז' ח' בת"ת תורת אמת בני ברק, ששמא רצה רשב"י לצאת בכדי ללמד תורה לאחרים, ולא מחייב שרצה לצאת בשביל לקיים מצוות 3 סעודות בשבת בהידור, אכן טענתם זו טענה עוצמתית היא, כי התאווה להשפיע תורה לתלמידים היא תאווה עצומה שזר לא יבין, אבל עדיין יש מקום לדון אם הוא שווה במשקלו לתענוג העצום של לימוד עם אליהו הנביא, והטיול בגן עדן בעולמות עליונים לחזות בזיו השכינה, ובפרט שדברי תורת רשב"י עברו לדורות הבאים דרך ספריו, ועדיין טענתם עוצמתית וראויה.

ובעת לימוד עם תלמידי היקר אברהם לויניו, טען, א. שרק אלעזר בנו יצא ללמד מתורתם לאחרים, ב. אם היה נשאר עוד שנה נניח יכול היה ללמד עוד יותר חידושים נשגבים וסודות התורה, ואהבתי מאוד את טענותיו שגם הצילו את המאמר הנפלא.

בַּר יוֹחָאֵי נִמְשַׁחַתָּ אֲשֶׁרִידָּ שְׁמֹן שְׁשׁוֹן מִחֲבָרִידָּ:

בַּר יוֹחָאֵי שְׁמֹן מִשְׁחַת קֹדֶשׁ, נִמְשַׁחַת מִמֵּדַת הַקֹּדֶשׁ, נְשֹׂאת צִיץ גִּזְר הַקֹּדֶשׁ, חָבוּשׁ עַל רֹאשׁוֹ פְּאָרָה. בַּר יוֹחָאֵי מוֹשֵׁב טוֹב וְשֶׁבֶת, יוֹם נִסְתָּ יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחַת, בְּמַעְרוֹת צוּרִים שְׁעֵמֶדֶת, שֶׁם קִנִּית הוֹדָה וְהִדְרָה. בַּר יוֹחָאֵי עֲצֵי שְׁטִים עוֹמְדִים, לְמוֹדֵי יְדוּד הֵם לוֹמְדִים, אֹר מִפְּלֵא אֹר הַיְקוּד הֵם יוֹקְדִים, הֲלֵא הִמָּה יוֹרוּךְ מוֹרָה.

בַּר יוֹחָאֵי וְלִשְׁדָּה תַפּוּחִים, עֲלִית לְלִקֵּט בּו מְרֻקְחִים, סוּד תוֹרָה פְּצִיצִים וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אָדָם נְאָמַר בְּעֶבְרָה. בַּר יוֹחָאֵי נְאֻזְרֶת בְּגִבּוֹרָה, וּבְמִלְחָמָת אֶשֶׁדֶת הַשְּׁעָרָה, וְחָרַב הוֹצֵאתָ מִתְּעָרָה, שְׁלֶפֶת נִגְד צוֹרְרִידָּ. בַּר יוֹחָאֵי לְמָקוֹם אֲבָנֵי שֵׁשׁ, הִגְעֶת וּפְנֵי אֲרֵיה לִישׁ, גַּם גִּלַּת כּוֹתֶרֶת עַל עֵישׁ, תְּשׁוּרֵי וּמֵי יְשׁוּרָה. בַּר יוֹחָאֵי בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים, קו יְרוֹק מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים, שְׁבַע שְׁבָתוֹת סוּד חֲמִשִּׁים, קִשְׂרֶת קִשְׂרֵי שֵׁין קִשְׂרִידָּ. בַּר יוֹחָאֵי יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה, הַשְּׁקֶפֶת לְכַבּוּדָּה פְּנִימָה, שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת רֵאשִׁית תְּרוּמָה, אֶת כְּרוֹב מִמְשַׁח זֵיו אוֹרָה.

בַּר יוֹחָאֵי אֹר מִפְּלֵא רוֹם מְעֵלָה, יֵרֵאת מְלֵהֲבִיט כִּי רַב לָהּ, תַעֲלוּמָה וְאֵין קוֹרָא לָהּ, נִמְתָּ עֵין לֹא תְשׁוּרָה. בַּר יוֹחָאֵי אֲשֶׁרִי יוֹלְדֶתָהּ, אֲשֶׁרִי הָעָם הֵם לוֹמְדָהּ, וְאֲשֶׁרִי הָעוֹמְדִים עַל סוּדָהּ, לְבוֹשֵׁי חֲשׁוֹן תַּמְיָד וְאוֹרָהּ: